

Diệp Mãn Trường An Kinh

Contents

Diệp Mãn Trường An Kinh	1
1. Chương 1: Tửu Quỷ, Lừa Đảo	1
2. Chương 2: Nhiệm Vụ Của Sư Môn	4
3. Chương 3: Trà Trộn Vào Vân Phủ	6
4. Chương 4: Thẩm Thuần Đơn Thuần	9
5. Chương 5: Ngàn Chén Không Say	12
6. Chương 6: Tôi Là Con Cá	15
7. Chương 7: Cậu Là Nữ	18
8. Chương 8: Đại Nhân Thật Phiền	21
9. Chương 9: Đấu Phá Thương Khung (đấu Với Trời Xanh)	23
10. Chương 10: Trời Cao Nhắm Mắt	26

Diệp Mãn Trường An Kinh

Giới thiệu

Giang hồ là thế, đầy những cạm bẫy bao quanh, chỉ cần thiếu một chút kinh nghiệm thôi là có thể h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-man-truong-an-kinh>

1. Chương 1: Tửu Quỷ, Lừa Đảo

“Đương lúc cảm khái hùng hồn, ưu tư khó quên. Dùng cái gì để giải sầu đây, chỉ có Đỗ Khang. Chỉ có Đỗ Khang...”

Trên đường Trường An, một thiếu niên quần áo thanh sam bước đi lảo đảo, trong tay cầm hồ lô rượu, rượu ngon rơi vung vãi phía sau.

Trời mưa lây phây, sáng tinh mơ đầu xuân trong kinh đô sương mù mịt mờ. Trời gần sáng, trên đường Trường An không có nhiều người qua lại. Sáng sớm chủ quán mà nhìn thấy tửu quỷ này cũng chỉ nhướng

mày, không quan tâm lắm. Trường An là địa phương phức tạp, hạng người gì cũng có, hơn nữa tửu quỷ là nhiều nhất.

Ánh sáng ban mai nhạt nhoà, hơi lạnh chưa tan, thiếu niên xuân sam đơn bạc, khẽ rung mình một cái.

“Sư phụ ơi sư phụ à, chỉ điểm bên mê cho đồ đệ đi...” Thiếu niên lẩm bẩm một mình, hồ lô rượu trong tay ném xuống đất. Nó xoay tròn, xoay vài vòng cuối cùng chỉ về một hướng.

“Ồ...” Hàng mi tinh tế của thiếu niên nhú lại, chăm chú nhìn theo hướng đó thì thấy đỉnh kiệu màu xanh từ phương Đông đi tới, lưng quay về phía đông, nên chỉ thấy được đường nét đơn giản.

“Sư phụ ơi sư phụ à, ngài đừng đưa thêm nan đề cho đồ đệ nữa...” Thiếu niên thu hồi hồ lô rượu, tiếp tục lắc lư bước về phía trước, đột nhiên, thân mình nghiêng đi, đổ về phía cổ kiệu kia. Kiệu phu vội đổi hướng, bất thành lĩnh dụng phải thân mình thiếu niên, trên lưng cậu nhói đau, lặn trước kiệu hai vòng, bất tỉnh.

“Sao thế?” Cổ kiệu rung lên một cái, đột ngột dừng lại, người trong kiệu rõ ràng không vui hỏi.

Giọng nói ấy trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn cả khí lạnh đầu xuân.

“Đại nhân, là một tửu quỷ đột nhiên đâm vào kiệu của chúng ta.” Kiệu phu phía trước hồi đáp.

“Cậu ta không sao chứ?” Người trong kiệu hỏi.

“Cái này... hình như cậu ta bất tỉnh rồi.” Kiệu phu cẩn thận đáp lời.

Người ngồi trong kiệu trầm mặc một lúc, phân phó: “Tả, cậu đưa thiếu niên này đến y quán gần đây, thanh toán tiền khám bệnh và tiền bồi thường, để lại tên Vân phủ chúng ta. Mọi người đi tiếp đi.” Hắn vội vào triều, thật sự không có thời gian giải quyết chuyện này đến cùng.

Kiệu phu khiêng kiệu dụng phải thiếu niên văng dạ, kiệu tiếp tục đi về phía trước. Còn Vân Tả đi về phía thiếu niên nằm bất tỉnh giữa đường kia.

Vừa nãy hắn nhìn thấy rõ, thiếu niên này đột nhiên đổ xuống, chỉ sợ là cố ý làm như thế. Thủ đoạn này quá đổi tầm thường, dụng phải kiệu của người có tiền, nhân cơ hội lừa bịp, tống tiền thuốc men, nhưng hắn không ngờ kẻ làm ra trò này, lại là một thiếu niên mi thanh mục túc.

Chẳng lẽ mình đổ oan cho cậu ta?

Vân Tả cúi người ôm lấy thiếu niên, đúng như dự đoán, nhẹ như tờ giấy.

Có lẽ mình thật sự hiểu lầm cậu ấy, nếu muốn dụng vào kiệu lừa bịp tống tiền, cũng nên chọn chỗ đông người, cân nhắc thời gian, chọn một cỗ kiệu và xe ngựa đẹp để quý giá, chứ không phải ở đường Trường An không người qua lại, hơn nữa dụng phải kiệu của Vân Ngự Sử nổi tiếng mặt lạnh nghiêm túc ở thành Trường An.

Khi Vân Tự Thanh vừa xuất hiện, chúng đại thần vốn đang ồn ào lập tức yên tĩnh hẳn. Vân Tự Thanh liếc mắt nhìn các đại thần một cái, tự mình đứng trong một góc.

Trong buổi triều hôm nay, lại có người bị Vân Tự Thanh vạch tội.

Lại Bộ Thị Lang nhận hối lộ trái pháp luật, lấy quyền lực làm việc riêng, chứng cứ vô cùng xác thực.

Vân Tự Thanh ăn nói hùng hồn, vang vọng khắp điện Cửu Long.

Có lẽ do khoảng cách quá xa, hắn không nhìn thấy nét mặt hoàng thượng đã thay đổi.

Lại Bộ Thị Lang là ai?

Đó là Lâm Chính Phàm, thân đệ đệ của Lâm quý phi được sủng ái nhất. Vân Tự Thanh đã vạch tội, hoàng đế không thể không truy xét, nhưng nếu làm vậy, lúc về mỹ nhân sẽ một khóc hai náo loạn. Thánh thượng của chúng ta sợ không ít thứ, nhưng có hai thứ rõ thấy nhất: sắc mặt của Vân Tự Thanh và nước mắt của Lâm quý phi.

Vân Tự Thanh rất không mắt nhìn.

Bách quan đang âm thầm cá cược, cá xem Vân TỰ Thanh có thể ngây ngốc đứng trong triều đình bao lâu nữa, hoặc còn có thể sống được bao lâu?

Trong triều, không ai dám không nể mặt Lâm quý phi, càng không ai dám làm hoàng đế khó xử. Vân TỰ Khanh hẳn luôn ra vẻ thanh cao, muốn lấy máu viết nên sử sách, Lâm quý phi sẽ cho hẳn cơ hội này.

Trong lòng những người đó nghĩ gì, Vân TỰ Thanh không cần nghĩ cũng đoán được. Nhìn ánh mắt vui sướng khi có người gặp hoạ của mọi người, Vân TỰ Thanh cả mày cũng lười cau lại.

Nếu vị trí Lại Bộ Thị Lang này bị bỏ trống, rất nhanh bọn họ sẽ quýnh lên, không thèm để ý đến hẳn nữa. Chức quan béo bở thế này, ai không muốn nhét người của mình vào.

“Vân đại nhân, hoàng thượng bảo ngài đến Càn Chính điện.” Một nội thị đến bên cạnh Vân TỰ Thanh, nói thầm. Vân TỰ Thanh gật gật đầu, trong lòng lại cười trào phúng.

Trong Càn Chính điện, hoàng đế xoa xoa mi tâm đang nhăn lại, nhìn thấy Vân TỰ Thanh tiến vào, lộ ra sắc mặt vui mừng, cố nhịn đến khi Vân TỰ Thanh hành lễ xong, hoàng đế đã vội nghênh đón.

“Vân ái khanh không cần đa lễ! Trẫm tìm khanh vì chuyện gì, chắc là khanh đoán được chứ!” Hoàng đế như muốn xin sự giúp đỡ nhìn về phía Vân TỰ Thanh.

Vân TỰ Thanh lộ ra một biểu cảm đại khái có thể gọi là mỉm cười, “Vi thần ngu dốt, vi thần không biết.”

“Khanh!” Hoàng đế chuẩn bị nói cả buổi, bị một câu này phá hỏng. Hẳn không nên ôm hy vọng với Vân TỰ Thanh – tảng đá cứng rắn nhất đế đô này. Sao hẳn có thể kỳ vọng hẳn ta hiểu rõ rồi nói lòng hình phạt, khai ân chứ.

Hoàng đế khẽ khịt một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Vân ái khanh cho rằng vụ án của Lại Bộ Thị Lang nên xử lý như thế nào?”

Vân Ngự Sử thản nhiên nói: “Chúng có vô cùng xác thực, giao cho Đại Lý tự, theo lẽ công bằng, tiến hành theo luật!”

“Vây... Công (Công bằng) thì thế nào? Theo pháp (pháp luật) thì ra sao?” Hoàng đế vụng trộm quan sát sắc mặt Vân TỰ Thanh, vẫn như mặt sông tháng mười hai, băng dày bảy thước, không có một khe hở.

“Mất chức, xét nhà.” Vân TỰ Thanh lời ít ý nhiều.

Hoàng đế hít sâu một hơi, cả kinh nói: “Nghiêm trọng thế cơ à!”

“Bệ hạ thưởng phạt phân minh.” Vân TỰ Thanh khom lưng, cúi người với hoàng thượng, cho hẳn đối diện với một đỉnh mũ quan cao.

“Cái này...” Hoàng đế khó xử nhìn về phía Vân TỰ Thanh, “Một số hành vi sở tác sở vi (tự tiện làm sai trái) của Lại Bộ Thị Lang, trẫm cũng biết, có thể chỉ mất chức, không xét nhà được không?”

Vân TỰ Thanh thấy lạ nói: “Bệ hạ cho rằng đây là mua đồ ănở chợ, có thể cò kè mặc cả hay sao?”

Cuối cùng Hoàng đế không nhịn được, “Ái khanh, khanh cũng biết, Lâm thị lang là thân đệ đệ của Lâm quý phi, là hoàng thân quốc thích!”

Vân TỰ Thanh lạnh lùng nói: “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, huống hồ hẳn chính là đệ đệ của quý phi. Thân là hoàng thân quốc thích, nếu phạm pháp, tội tăng thêm một bậc! Bội tro trát trấu khiến hoàng thất hổ thẹn, lại thêm một tội! Hậu cung tham gia vào chính sự, thêm tội thứ ba! Thỉnh bệ hạ định đoạt!”

Ba tội lớn cùng ụp xuống, hoàng thượng lui về sau mấy bước, tim đập thành thịch.

Hẳn tự biết mình không phải minh quân có tài, thâm nghĩ an an ổn ổn làm một quân vương giữ gìn những gì đang có, cố tình hẳn lại gặp phải một Vân Ngự Sử không a dua nịnh bợ, thường khiến hẳn ngủ không ngon giấc.

Nhưng Vân Ngự Sử toàn làm đúng. Tuy rằng hẳn là một vị hoàng đế không có đại tài hay chí lớn nhưng tốt xấu còn có thể phân biệt được trung (thân) gian (thân). Bởi vậy, hẳn đối với Vân Ngự Sử vừa kinh vừa sợ, lại một mực không như các đại thần mong muốn, khai đao với hẳn.

“Vân ái khanh à...” Hoàng đế cầu xin nhìn Vân Ngự Sử, nhưng đối phương vẫn duy trì tư thế cúi người, mười phần lễ tiết của thần tử, khiến lời cầu xin đã đến cửa miệng lại nuốt từng chữ từng chữ ngược vào trong.

“Thỉnh bệ hạ định đoạt!” Vân Tự Thanh nhìn sàn nhà dưới chân soi rõ bóng người. Trên đó, gương mặt hắt lạnh như băng không chút thay đổi.

2. Chương 2: Nhiệm Vụ Của Sư Môn

Thẩm Thuần không mở mắt, mũi ngửi thấy mùi dược liệu, trong lòng cậu khẽ thở dài.

Người kia, đúng là không dễ tiếp cận.

Có lẽ mình đã chọn sai thời điểm.

“Cậu tỉnh rồi.” Một giọng nói già nua, khô khan như đang trần thuật lại sự việc này.

Thẩm Thuần nhắm mắt, mở to mắt nhìn.

Một lão nhân tóc bạc trắng đang quay lưng về phía cậu, chăm chú mài dược, thậm chí không quay đầu lại, lão cũng biết cậu đã tỉnh.

“Cách hít thở của con người khi ngủ say và lúc tỉnh táo không giống nhau, người bình thường không thể giả vờ được.”

Lão nhân gia nhãn nại giải thích. Hiển nhiên, lão là một đại phu, bản thân mình nguy trang không thể lừa được lão.

Thẩm Thuần đứng dậy, sửa sang lại một thân thanh sam, ôm quyền nói với lão đại phu: “Đa tạ lão nhân gia ra tay tương trợ.”

“Lão phu cũng chỉ là đại phu nhận tiền của người ta, không cần cảm ơn.” Đại phu nhàn nhạt nói, “Người nọ để lại một túi bạc, để ở đầu giường, cậu nhận bạc là có thể đi. Lão phu nhắc cậu một câu, uống rượu thương thân thương mệnh.” (Uống rượu làm tổn hại sức khỏe, làm thương tổn đến sự sống)

Thẩm Thuần giật mình, mỉm cười nói: “Đa tạ lão nhân gia nhắc nhở.”

Đầu giường quả thật có để một túi bạc. Thẩm Thuần ước lượng, đại khái khoảng mười lượng, bên cạnh có một tờ giấy viết tên Vân Tự Thanh, phủ Vân Ngự Sử. Đúng là Vân Ngự Sử... ra tay thật hào phóng.

Nhưng đây không phải là mục đích chính của mình mà...

Thở dài, Thẩm Thuần ra khỏi y quán.

Đang là giữa trưa, phố Trường An vô cùng náo nhiệt. Thẩm Thuần cảm thấy trong bụng trống rỗng, giờ cậu mới nhớ ra mình đã một ngày một đêm chưa ăn gì.

Đi vào một tửu lâu, tùy tiện gọi hai món ăn, lúc gọi một vò rượu Đỗ Khang, giữa cảnh mọi người mở to mắt nhìn, Thẩm Thuần một bát rồi lại một bát uống cạn, chỗ còn lại thì đổ vào hồ lô rượu.

“Ai... Đành chấp nhận thôi...” Thẩm Thuần thấp giọng thở dài, không khéo khiến chương quầy luôn chú ý đến động tĩnh này giờ của cậu nghe thấy được.

“Vị tiểu công tử này nói rượu Đỗ Khang trong tiệm chúng tôi chỉ đáng uống tạm thôi sao?” Giọng nói chương quầy vừa the thé vừa mềm mại, khiến Thẩm Thuần nghe thấy giật cả mình.

“Không phải, không tệ, không tệ.” Thẩm Thuần mỉm cười nói, không ngờ vừa uống rượu nhanh quá nên bị nấc, khiến cả sảnh đường cười vang.

Mặt Thẩm Thuần ửng đỏ, không đỏ bừng, mà chỉ hơi hồng hồng do uống rượu.

Chưởng quầy vốn một lòng muốn hỏi rõ ngọn ngành, thấy thiếu niên trước mặt có lẽ cũng chỉ là vô tình nói thế, tức giận trong lòng vơi đi rất nhiều.

“Xem ra, tiểu công tử cũng là cao thủ uống rượu, không biết có điều gì chỉ giáo không?”

Thẩm Thuần nghe giọng điệu của chưởng quầy không phải là khiêu khích, đứng lên kính rượu rồi bắt đầu mở máy hát.

“Không dám nói là chỉ giáo. Tôi chỉ thích uống rượu theo kiểu trâu uống ừng ục thôi, không phải phẩm rượu. Tôi không thể học được nét phong tình đó, rượu ngon có tiếng, tôi đến đây để uống một bát rồi lại một bát.”

Bên cạnh có người vỗ tay cười nói: “Hảo khí phách, hảo tửu lượng!”

Thẩm Thuần xấu hổ cười cười, “Tôi từng uống qua không ít loại rượu, yêu nhất vẫn là rượu Đỗ Khang. Rượu Đỗ Khang là loại rượu truyền thống nổi tiếng của thành Lạc Dương, nhưng hôm nay khắp nơi trong thiên hạ đều bán, chỉ được cái tên Đỗ Khang, lại không có hương vị của Đỗ Khang.”

“Vậy tiểu huynh đệ cảm thấy rượu Đỗ Khang nên có hương vị gì?” Không biết là ai hỏi một câu như vậy.

Thẩm Thuần đáp: “Rượu Đỗ Khang thượng hạng phải dùng nước của dòng suối từ núi Cửu Tuyền nằm cạnh thôn Đỗ Khang chảy xuống để ủ. Ủ ra loại rượu mát lạnh trong suốt, hương thơm mềm dịu vấn vương, rượu tinh khiết dịu nhẹ, dư vị kéo dài mãi...” Thẩm Thuần nói xong, người đã thấy say, nhắm mắt lại cảm nhận hương vị.

Những người xung quanh nghe cậu nói, đột nhiên cảm thấy thứ rượu trong chén thật nhạt nhẽo vô vị.

Lại nghe Thẩm Thuần than khê, “Đi lại trên giang hồ, sao có thể mang theo rượu ngon tùy thân, không thể cứng nhắc, đành tự thỏa hiệp. Chưởng quầy, rượu Đỗ Khang này, mặc dù kém hơn rượu Đỗ Khang của núi Cửu Tuyền, nhưng cũng không tệ.”

Chưởng quầy nghe cậu nói có đạo lý rõ ràng, nên không làm khó cậu nữa.

“Tiểu huynh đệ, tôi thấy cậu uống nhiều như vậy, cứ theo đà này, nhẹ thì tổn hại sức khỏe, nặng thì sẽ chết đó!”

Thẩm Thuần giương mắt nhìn lên, thấy người nói chuyện là một đại hán cao to vạm vỡ. Cậu cười cảm kích với hắn.

Thẩm Thuần ôm lấy hồ lô rượu đứng lên, “Mắt kèm nhèm nhìn hồng trần, không phải càng đẹp hơn sao?”

Ném bạc lại, Thẩm Thuần lắc lư bước ra khỏi tửu lâu, đột nhiên không biết bị ai đẩy một cái, cả người ngã ra giữa đường.

Càng không khéo, lại đụng phải cổ kiệu khác.

Cổ kiệu này đẹp đẽ quý giá hơn nhiều, có bốn người khiêng, đi hùng hổ. Bị Thẩm Thuần chắn đường, mấy tên kiệu thu thiếu chút nữa không phanh kịp. Người trong kiệu nổi giận mắng: “Làm ăn kiểu gì thế không biết! Còn không mau tránh ra!”

Thẩm Thuần cúi đầu khom mình đứng dậy, buổi sáng bị đụng vào thắt lưng, giờ lại bị thương lần thứ hai.

Ai, ra khỏi cửa không xem lịch rôi.

Ôm hồ lô rượu ngồi ven đường xoa thắt lưng, đại hán cao to vạm vỡ ban nãy nói chuyện với hắn ở khách điểm cũng ngồi xuống cạnh cậu.

“Tiểu huynh đệ, cậu uống say khướt như vậy, cẩn thận có ngày gặp chuyện không may đấy. Vừa rồi người ngồi trong kiệu là Lại Bộ Thị Lang Lâm Chính Phàm, đắc tội hán ta, cẩn thận cậu chết như thế nào cũng không biết.”

“Đa tạ đại thúc quan tâm, tôi thường xuyên gặp chuyện không may, từ từ cũng thành thói quen.” Thẩm Thuần hé miệng cười, lộ ra hai hàm răng sáng bóng.

Đại hán kia bị hai từ đại thúc làm rung động, lập tức không nói nên lời.

“Đại thúc, đại thúc không sao chứ?” Thẩm Thuần thắc mắc nhìn người đàn ông đang chờ ra kia.

“Khụ khụ...” Người nọ ho khan vài tiếng, nói, “Không có việc gì không có việc gì... Cậu có thể không gọi tôi là đại thúc được không, tôi mới hai mươi tám...”

Thẩm Thuần ngẩn người, lập tức cười nói: “Vâng, đại ca!”

Thẩm Thuần này, không hề có tâm kế, ai đối tốt với cậu, cậu sẽ tốt với người đó. Ai đối xử không tốt với cậu, cậu cũng chỉ cười cho qua.

“Tiểu huynh đệ, cậu tên là gì?”

“Thẩm Thuần.” Thẩm Thuần đáp.

“Một mình cậu đến kinh thành ư?”

Nếu Thẩm Thuần là người có kinh nghiệm phiêu bạt giang hồ phong phú, hoặc là người có ý thức tự bảo hộ bản thân, hoặc là người có lòng đề phòng người khác. Có lẽ hắn sẽ nhận ra đối phương đang dụ dỗ thiếu nam con nhà tử tế, đáng tiếc hắn không phải một trong ba hạng người trên, hắn chính là Thẩm Thuần đơn thuần.

“Đệ đến tìm người.” Thẩm Thuần nói thật, kỳ thực, trả lời như vậy không tính là cậu đã trả lời câu hỏi của đối phương.

“Tìm ai thế? Đã tìm được chưa?”

Thẩm Thuần nghĩ nghĩ, nói: “Xem như đã tìm được rồi, nhưng đối phương không biết đệ, thật phiền toái... Đại ca, huynh có biết phủ Vân Ngự Sử ở đâu không?”

“Người đệ muốn tìm là Vân Ngự Sử? Đệ muốn cáo trạng giải oan à?” Đại hán nghi ngờ nhìn hắn.

“Đại khái xem như thế đi.” Hắn lắc lắc đầu, đứng dậy.

Đại hán cho rằng hắn có nỗi khổ riêng, không tiện nói cho người khác. Thật ra bản thân Thẩm Thuần cũng mơ hồ, không biết nên trả lời thế nào.

“Phủ của Vân Ngự Sử ở Vân Kiều, nhà thứ hai bên tay trái. Trường An chỉ có một Vân phủ, đệ qua đó là thấy ngay.”

“Cám ơn đại ca! Đại ca, đệ phải đi, núi xanh còn đó nước biếc còn chảy mãi, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Đại hán ngẩn ra, cười nói: “Được, sau này còn gặp lại!”

Thẩm Thuần lắc lư đi về phía Vân Kiều, làm sao bây giờ? Người kia không dễ tiếp cận đâu...

Trực tiếp gõ cửa?

Hay là...

Sư phụ nói đi theo phương hướng hồ lô rượu chỉ là có thể tìm được hắn. Tìm được hắn, giúp hắn độ kiếp, đây là nhiệm vụ của mình. Nhưng, hình như không dễ lắm thì phải...

3. Chương 3: Trà Trộn Vào Vân Phủ

Vân Tả vừa mở đại môn, đã nhìn thấy Thẩm Thuần đang do dự.

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương là thiếu niên sáng nay đụng vào kiệu té xỉu. Hắn chỉ không hiểu vì sao đối phương còn tìm đến tận cửa, chẳng lẽ mười lượng bạc chưa đủ ư?

Thẩm Thuần không nhận ra Vân Tả, nhưng hắn cũng đoán được đối phương nhất định là người có địa vị trong Vân phủ.

Thẩm Thuần cứ thế ngạc nhiên nhìn đối phương, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Vân Tả nhú nhú mày, cũng không hiểu ý đồ của đối phương.

“Ách...” Thẩm Thuần giãy giụa trong chốc lát, hỏi, “Trong phủ có nhận người không?”

“Cái gì?” Vân Tả cứ ngỡ bản thân nghe lầm.

Thẩm Thuần lặp lại: “Pủ mấy người có cần tuyển hạ nhân không?”

“Tả, cậu làm gì ở đó thế?” Đằng sau cánh cửa có người dùng giọng nói lạnh lùng hỏi.

Thẩm Thuần có chút ấn tượng với giọng nói này, chính là người ngồi trong kiệu sáng nay —— Vân Ngự Sử!

Đôi mắt Thẩm Thuần sáng rực lên, không tránh khỏi sự quan sát của Vân Tả.

“Đại nhân, là thiếu niên sáng nay đụng phải kiệu chúng ta.”

“À? Cậu không xử lý tốt?”

Thẩm Thuần cảm thấy mình có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đối phương đang cau mày, nét mặt không vui.

“Cái này... Tôi đã trả tiền khám bệnh, hơn nữa để lại mười lượng bạc.”

“Tôi không có ý này!” Nghe ra ý của Vân Tả, Thẩm Thuần liên tục xua tay, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, trong phủ các người có cần nhận thêm người...” Khó xử nhìn Vân Tả, còn có một góc áo của người nọ thấp thoáng qua khe cửa, giọng nói Thẩm Thuần dần dần yếu đi.

“Cần người? Cậu biết làm những gì?”

Vân Tả tò mò hỏi.

Thẩm Thuần ngẩng cao đầu, đáp: “Mấy người muốn tôi làm gì? Tôi cũng không biết bản thân mình biết làm gì, không biết làm gì.”

Vân Tả nghe câu trả lời đó, ngẩn ra.

Đôi mắt Thẩm Thuần chần chừ liếc trái liếc phải, cuối cùng, người đứng sau cửa vươn bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đại môn.

Vân Tự Thanh!

Đôi mắt Thẩm Thuần sáng lên, đây là người hắn muốn tìm!

Trên người Vân Tự Thanh, có khí lạnh đầu xuân, từng luồng khí lạnh, mặt mũi tinh tế, trong đáy mắt ẩn ẩn có sự khinh thường và lạnh lùng với vạn vật trên thế gian, khiến cho người ta ở trước mặt hắn, không tự chủ được thấp hơn một cái đầu.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Thuần dần dần ảm đạm rồi vụt tắt. Sự phụ đưa cho mình một nan đề cực lớn, sao cậu có thể hoà hợp với loại người này chứ, sẽ đóng băng mắt...

Vân Tự Thanh luôn yên lặng không tiếng động quan sát từng biến hoá nhỏ nhất trên mặt Thẩm Thuần, từ kích động đến uể oải, biến hoá đa dạng phong phú làm hắn rất ngạc nhiên.

Hiển nhiên, cậu ta cố ý tiếp cận hắn. Nhưng rốt cuộc cậu ta vì mục đích gì mà đến gần mình đây?

Vân Tả đi theo Vân Tự Thanh mười năm, trong lòng Vân Tự Thanh nghĩ gì, đại khái hắn cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Vì thế hắn quay đầu hỏi Thẩm Thuần, “Cậu biết chứ không?”

Thẩm Thuần có chút uể oải gật gật đầu.

“Biết hầu hạ người khác không?”

Thẩm Thuần nghĩ nghĩ, lại gật đầu.

“Tôi còn có thể giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn, pha trà, dưỡng hoa và ủ rượu.” Thẩm Thuần bổ sung thêm.

Trong mắt Vân Tự Thanh thoáng qua một tia dị sắc. Ba cái đầu tiên không có gì đáng nói, nhưng dám nói bản thân biết pha trà dưỡng hoa ủ rượu, bản sự cậu ta cũng quá lớn.

Vân Tả mỉm cười, “Vây cậu ở lại đi.” Lén lút liếc Vân Tự Thanh, phát hiện hắn không có ý phản đối, Vân Tả thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Thuần vui sướng rồi lại chán nản gật gật đầu. Vân Tả dẫn hắn vào phủ, bảo quản gia đưa hắn đi quen thuộc hoàn cảnh, còn mình thì theo Vân Tự Thanh xuất môn.

Người ở bên phía Vân Kiều đều là quan to, quý nhân. Phủ đệ ở đây đều do hoàng đế ban cho.

Vân phủ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. So sánh với gia đình bình thường thì là lớn, nhưng so sánh với các phủ đệ khác ở Vân Kiều thì là nhỏ. Vân phủ rộng lớn như thế, chỉ có một mình Vân Tự Thanh là chủ nhân, có phần quá lớn rồi. Hạ nhân trong Vân phủ cũng rất ít: một quản gia, một nữ đầu bếp, một nha hoàn và hai đầy tớ. Còn có Vân Tả coi như nửa chủ tử và Thẩm Thuần mới gia nhập.

Quản gia họ Mạc, là lão nhân đã ngoài năm mươi tuổi, nghe nói là đã đi theo Vân Tự Thanh từ rất lâu, sống an nhàn trong phủ, thực ra không phải làm việc gì.

Mạc quản gia đánh giá Thẩm Thuần từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Cháu bao nhiêu tuổi?”

Thẩm Thuần hé miệng cười: “Mười sáu.”

“Còn bé như thế...” Mạc quản gia khoa tay múa chân một chút, “Nhìn cháu gầy yếu giống như tiểu cô nương, có sức lực làm việc ko?”

Thẩm Thuần vỗ vỗ ngực, “Đương nhiên là có! Chỉ cần có rượu uống, cháu có sức ngay!”

Nói xong đi đến bên cạnh, hai tay cậu túm lấy. Trước mặt Mạc quản gia đang trợn mắt há hốc mồm, một cái bàn gỗ lim lớn gần trăm cân bị nâng lên cách mặt đất mười tấc (hơn 30 cm).

“Tốt, tốt!” Mạc quản gia đầu đầy mồ hôi bảo cậu buông tay, đại nhân nói đúng, con người không thể nhìn bề ngoài.

Thẩm Thuần cười ha ha, buông tay, vung vẩy bàn tay.

“Thằng nhãi Tả kia phân phó, sau này cháu phụ trách dọn dẹp thư phòng và phòng ngủ của đại nhân. Cháu nói cháu biết pha trà ủ rượu phải không? Đại nhân nhà chúng ta thích uống trà, cháu đừng có phá hỏng trà ngon đấy nhé!”

Thẩm Thuần lại cười toe toét.

“Dạ!”

Mạc quản gia giương mắt nhìn hắn. Thằng bé này, răng sáng quá...

“Đại nhân, thân phận thiếu niên kia chưa tra rõ, đã cho cậu ta vào phủ, có ổn không?” Vân Tả không yên hỏi.

Vân Tự Thanh liếc mắt nhìn hắn, “Không phải cậu là người đầu tiên nói cho hắn vào phủ sao?”

Vân Tả cười khan một tiếng, thầm nghĩ không phải tôi nhìn sắc mặt đại nhân rồi làm theo chỉ thị ư.

Vân Tự Thanh lại nói: “Tồn hồ nhân giả, mạc lương vu mâu tử. Tôi trông chừng cậu ta, cậu mau chóng đi thăm dò đi.”

(Tồn hồ nhân giả, mạc lương vu mâu tử: trích một câu nói của Mạnh Tử. Mạnh Tử nói: Quan sát một người, tốt nhất hãy quan sát ánh mắt người đó. Bởi ánh mắt không thể che giấu được nội tâm xấu xa của con người. Nếu tâm quang minh chính đại, ánh mắt sẽ sáng ngời, tâm không quang minh chính đại, ánh mắt sẽ u ám không có thần thái. Nghe một người nói chuyện, chú ý quan sát ánh mắt hắn, người này (tốt hay xấu) không thể che giấu được?. Nguồn: baike)

Vân Tả vâng một tiếng, lại nói “Đại nhân, trưa hôm nay, Lại Bộ Thị Lang và Lâm Quý Phi muốn gặp ngài.”
“Ừ.” Vân Tự Thanh không có phản ứng gì, dù sao đây là chuyện nằm trong dự kiến.

Vân Tả thở dài: “Đại nhân, duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân khó giáo dưỡn. Lâm quý phi là nữ nhân như thế, Lâm thị lang cũng là kẻ tiểu nhân, ngài không cần đề phòng ư?”

“Phòng bị?” Vân Tự Thanh nhíu mày, “Có ích gì? Cả triều đều là tiểu nhân, hậu cung toàn là nữ tử, sao ta có thể đề phòng tất cả chứ? Không bằng lấy công làm thủ, để bọn chúng đề phòng ta, để bọn chúng ngày ngày đứng ngồi không yên, trong lòng run sợ, như bước trên băng mỏng! Để cho bọn chúng biết có Vân Tự Thanh ta ở đây, bọn chúng không thoát được!”

Trong lòng Vân Tả run lên, biết mình đã nói lời không nên nói.

“Đại nhân, Tả minh bạch.”

Quá khứ của Vân Tự Thanh, hẳn biết rõ. Lựa chọn của đại nhân, hẳn đành bắt buộc dĩ chấp nhận.

Trong kinh thành được mọi người kính trọng nhất tôn là Ngự Sử thanh thiên, trên triều đình lại bị tất cả kiêng dè gọi là phán quan mặt sắt. Mười tám tuổi vào triều làm quan, từng bước một leo lên vị trí Ngự Sử Đại Phu, lần lượt kéo đổ những kẻ nịnh thần lạm quyền tưởng như không thể đập ngã được. Quảng đường của đại nhân, Vân Tả luôn dõi theo, kinh hồn bát vía, phục sát đất.

Vân Tự Thanh, là thanh kiếm sắc bén hung hăng cắm giữa điện Cửu Long. Thân kiếm lạnh lùng chiếu rõ mỗi một gương mặt xấu xí. Hắn muốn dùng thanh kiếm này, phá vỡ bầu trời u ám nặng nề bao phủ đế đô. Nhưng đã nỗ lực năm năm, máu chảy thành sông, triều đình mấy lần thay đổi, hắn đã thay đổi được gì?

Chẳng có gì thay đổi hết.

Hôm qua là Trương quý phi, hôm nay có Lâm quý phi, ngày mai có Vương quý phi.

Thay đổi chỉ là dòng họ, là con người mà không phải là hiện tại.

Vân Tả chán nản nghĩ thầm, chắc chắn bọn họ không thể chết già. Ánh sáng mặt trời nơi đế đô, bọn họ có thể nhìn thấy mấy lần?

4. Chương 4: Thẩm Thuần Đơn Thuần

Vân Tự Thanh nhìn thiếu niên say lướt khướt trong sân, mi tâm hơi cau lại.

Vân Tả khụ khụ hai tiếng.

Người nọ đã say mềm, vai hơi động, quay người, tiếp tục ngủ.

Vân Tự Thanh phát tay áo bỏ đi.

Vân Tả bất đắc dĩ dựng người nọ dậy, rống to: “THẨM THUẦN!”

Thẩm Thuần lập tức run rẩy, mở to mắt, “Sư phụ, con biết sai rồi!”

Vân Tả ngẩn ra, Thẩm Thuần gục đầu xuống, dựa vào người Vân Tả, ngủ ngon lành.

Vân Tự Thanh từ thư phòng đi ra, vẻ mặt phức tạp nhìn Thẩm Thuần đang say giấc nồng.

“Đại nhân, thư phòng... có ổn không?”

Vân Tả quăng Thẩm Thuần ra bàn đá, lo lắng nhìn về phía thư phòng đằng sau lưng Vân Tự Thanh.

Vân Tự Thanh gật gật đầu, “Tốt.”

Vân Tả thở phào, Vân Tự Thanh nói tốt, là vẫn còn tốt. Hắn còn lo lắng tiểu tử này sẽ phá hủy thư phòng bảo bối của Vân Tự Thanh.

Vân Tự Thanh nhìn qua có vẻ cẩn thận tỉ mỉ. Thư phòng của hắn thì hoàn toàn ngược lại, một đồng hồ độn. Bởi vì số lượng tàng thư (sách cất giữ) của Vân Ngự Sử rất khổng lồ, hề có thời gian sẽ chui trong đồng sách, đọc say sưa rồi ném loạn. Vì thế, cứ cách một, hai ngày lại phải sắp xếp lại thư phòng một phần. Mà những quyển sách phân tán kia, cho dù là Vân Tả cũng không thể sắp xếp hết được.

Vừa bước vào thư phòng, Vân Tả giật mình, đúng là... tốt.

Tám giá sách được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, bên trên dán mấy tờ giấy nhỏ, phân loại rõ ràng.

Trên bàn học, văn phòng tứ bảo xếp đúng chỗ. Lư hương được lau đến sáng bóng, hương khí lượn lờ bay lên, khiến cả căn phòng có sự vui vẻ.

“Đúng thật là... con người không thể nhìn bề ngoài...” Vân Tả kinh ngạc nói.

Khoé miệng Vân Tự Thanh vẽ lên một ý cười không thể nhận ra được, nhìn sắc trời, đã đến lúc thắp đèn.

“Gọi cậu ta tỉnh dậy ăn cơm, nếu không tỉnh, thì ném vào trong phòng, để tối cậu ta tự nấu cơm ăn.”

Chủ tớ trong Vân phủ không phân chia rõ ràng, vì thế, bọn họ chia thành hai bàn ăn cơm. Vân Tự Thanh, Vân Tả, Mạc quản gia một bàn, nữ đầu bếp, nha hoàn và hai đầy tớ ở một bàn.

Thẩm Thuần dụi dụi mắt đi theo Vân Tả vào đại đường, nhìn qua hai bàn rồi đi về phía bàn của nữ đầu bếp.

Vân Tả túm cổ hắn, “Ngồi bên này.”

“Hả?” Thẩm Thuần nghi hoặc nhìn Vân Tự Thanh, “Tôi là hạ nhân mà.”

Vân Tự Thanh giương mắt nhìn hắn, “Hạ nhân cũng là người, đều phải ăn cơm, không có gì khác nhau cả. Ngồi xuống.”

Một câu ngồi xuống của Vân Tự Thanh có mười phần uy áp của quan, mười phần quyết đoán, Thẩm Thuần đành ngoan ngoãn tuân theo.

Ngự Sử đại phu, là đại quan nhất phẩm hay nhị phẩm nhỉ? Thẩm Thuần tò mò, mắt xoay tròn, sao lại sống cuộc sống của người bình thường?

Vân Tự Thanh, quả nhiên không giống với mấy tên quan khác!

Mạc quản gia nhíu mày đánh giá Thẩm Thuần. Thiếu niên này, lúc say rượu mơ mơ màng màng, khi thanh tỉnh, đôi mắt và hai hàm răng còn sáng hơn tất cả mọi thứ.

Ăn cơm xong, Mạc quản gia giới thiệu Thẩm Thuần với những người khác.

“Tôi tên là Thẩm Thuần, năm nay mười sáu tuổi, thỉnh mọi người chiếu cố nhiều hơn!” Thẩm Thuần xấu hổ cười, trên khuôn mặt trắng nõn có hai rặng mây hồng.

Nữ đầu bếp Vương mục mục là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi có chút đầy đặn, trên mặt luôn có nụ cười thân thiện hoà đồng, nhìn thấy Thẩm Thuần như nhìn thấy con mình.

Nha hoàn Vân Dạng bằng tuổi Thẩm Thuần, là một cô bé đáng yêu gương mặt tròn như trái táo, vừa nhìn Thẩm Thuần đã thấy xấu hổ, không nhịn được nở nụ cười.

Hai nam tử khác là kiện phu hôm nay. Bọn nó có chút ấn tượng với Thẩm Thuần. Ban đầu họ có ấn tượng không tốt lắm, nhưng bây giờ thấy Thẩm Thuần cũng không giống loại người lừa bịp tổng tiền nên họ cũng nở nụ cười đáp lại hắn.

Sau khi ăn xong, thói quen của Vân Tự Thanh là ngồi trong viện nhắm mắt dưỡng thần, thưởng thức trà nghe tiếng gió.

Hôm nay Thẩm Thuần nói biết pha trà, công việc này liền rơi xuống đầu cậu.

Vân Tả lấy trà ra, ngồi một bên nhìn hẩn pha.

Chỉ chốc lát sau, mùi hương toả ra, Tả vui vẻ. Vân Tự Thanh không nhận được cũng mở mắt.

Vân Tả ngạc nhiên nói: “Thơm quá, hoá ra cách pha trà khác nhau, hiệu quả khác biệt lớn như vậy!”

Thẩm Thuần cười nói: “Tất nhiên. Còn có một điều quan trọng hơn, đó là nước pha trà. Có trà phải dùng nước sôi, thậm chí có trà phải húng tuyết để tan ra thành nước, mới có thể bộc lộ hết hương vị của nó. Trà anh đưa cho tôi là Hoàng Sơn Mao Phong. Đặc điểm của Hoàng Sơn Mao Phong chính là hương thơm, đây không phải là mao phong thượng hạng. Mao Phong thượng hạng thật sự phải nhìn vết rạn trên trà có ánh bạc, nhìn hình dạng đi, có hình lưỡi chim tước, giống như ngà voi. Nếm thử vị, hương cao vị thuần (mùi thơm nồng, vị thanh khiết), trong suốt sáng ngời, đó mới là Mao Phong thượng hạng.”

(Xem thêm về trà Hoàng Sơn Mao Phong ở đây: [Link](#))

Thẩm Thuần chậm rãi nói, Vân Tự Thanh không nhận được nhìn hẩn bằng cặp mắt khác xưa.

“Tôi nghĩ cậu chỉ biết uống rượu.”

“Nhưng sư phụ thích uống trà mà... Tôi ủ rượu cho mình uống, pha trà cho sư phụ uống.” Thẩm Thuần rót đầy chén cho hai người.

“Sư phụ của cậu?” Vân Tả nhìn như không chút để ý hỏi.

“Đúng vậy, sư phụ của tôi là lão nhân gia luôn ra vẻ phong nhã. Thích nhất là ngắm gió khen trăng, phẩm trà dưỡng hoa, chơi chữ, vẽ tranh điền thơ, chiêm tinh bói toán... Sư phụ luôn mắng tôi không có ngộ tính, chỉ đốt dần nấu hạc (lấy dần làm củi, nấu chim hạc làm món ăn, ý nói phá hoại phong cảnh), trâu ăn mẩu đơn, không hiểu chuyện phong nhã...” Thẩm Thuần thở dài, “Trời sinh như thế, tôi không có biện pháp thay đổi mà...”

Vân Tả nghe hẩn nói như vậy, không nhận được khẽ cười thành tiếng.

Vân Tự Thanh cũng hiếm khi cong cong khóe miệng, “Sư phụ của cậu đúng là cao nhân, tên ông ấy là gì?”

“Tên của sư phụ? Tôi cũng không biết, người luôn tự xưng là ‘lão nhân ba không’.”

Vân Tự Thanh nhìn về phía Vân Tả, hiển nhiên đối phương cũng không biết danh hiệu này

“Cái gì là ba không?”

“Ba không, chính là không nhà, không tài, không vương bận.” Thẩm Thuần hí mắt, “Trà này quả nhiên rất thơm, nhưng vẫn không bằng rượu Đỗ Khang của núi Cửu Tuyền.”

Ánh mắt Vân Tự Thanh chợt lóe, “Không vương bận sao...”

Vân Tả hỏi Thẩm Thuần, “Sao cậu đến Trường An?”

Thẩm Thuần giật mình, nói quanh co nói: “Tôi đến tìm người...”

“Tìm ai? Tìm được chưa?”

“Tìm được rồi, nhưng mà... Aizz, một lời khó nói hết, sau này hãy nói!” Thẩm Thuần ủ rũ cúi đầu.

Vân Tả nhìn ra đối phương có điều giấu diếm, biết không hỏi được gì, bèn chuyển đề tài.

“Sao cậu lại yêu rượu như mạng? Tôi nghe cậu nói đến rượu Đỗ Khang: Dùng cái gì giải sầu đây, chỉ có Đỗ Khang. Thấy cậu tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ cậu cũng muốn lấy rượu giải sầu?”

“Không phải đâu.” Thẩm Thuần lắc đầu, “Người say có hai loại, một loại mừng rỡ, một loại quá đau buồn. Người quá vui thì không biết kiềm chế, người đau buồn thì trốn tránh hiện thực. Tuy tôi uống nhiều, nhưng chưa bao giờ thực sự say. Nếu không say, thì sao có thể giải được sầu...”

“Khẩu khí thật lớn, cậu thật sự có thể ngàn chén không say?” Vân Tả hiển nhiên không tin.

Thẩm Thuần xoa xoa mi tâm, “Không đợi tôi uống say, bụng đã no rồi, vì thế tôi cũng không biết uống một ngàn chén có say hay không. Thực sự tôi rất muốn nếm trải cảm giác say bất tỉnh nhân sự.”

Vân Tả sững sốt, lập tức bật cười, “Thằng nhóc này thật thú vị.”

Thẩm Thuần tròn mắt to tròn, nhìn Vân Tả hỏi, “Anh đang khen tôi hay chê tôi?”

“Khen cậu!” Vân Tả bắt đầu dĩ thử dài.

Lúc này Thẩm Thuần mới cười.

Vân TỰ Thanh lặng yên không tiếng động quan sát Thẩm Thuần.

Nếu đối phương không phải người cũng như tên, quá mức đơn thuần, thì chính là giấu quá sâu, sâu đến mức chính hắn cũng không biết cái mình nhìn thấy có phải sự thật không.

Nhưng đôi lúc, có lẽ sâu xa chính là tâm của mình, trong lòng mình có bảy, tám mươi ngã rẽ, còn đối phương thì chỉ có một đường thẳng.

5. Chương 5: Ngàn Chén Không Say

“Vân đại nhân!” Công bộ thượng thư gọi Vân TỰ Thanh lại khi hắn đang định rời đi.

“Lí đại nhân?” Vân TỰ Thanh dừng bước, nghi hoặc nhìn Lí Như Đình.

Lí Như Đình và hắn là tiến sĩ cùng năm, quan hệ giữa hai người vẫn không tệ.

Nhưng chính ở thời điểm mấu chốt này, Lí Như Đình lại gọi hắn, chẳng lẽ không sợ bị hiểu lầm là đồng đảng của hắn sao?

Lí Như Đình đoán được ý tưởng của Vân TỰ Thanh, mỉm cười nói: “Vân đại nhân, nơi này không có người ngoài, tôi nói thật cho cậu biết. Đại Lý tự khanh* đã bị phe của Lâm quý phi mua chuộc. Chúng cứ vô cùng chính xác của cậu e rằng sẽ bị phủ định, cậu cẩn thận bị phản cáo lại là nói xấu mệnh quan triều đình đấy!”

(Đại Lý tự khanh là chức quan đứng đầu một trong ba cơ quan tư pháp của cả nước, chức quan tam phẩm, là chức quan cao nhất coi giữ hình ngục)

Sắc mặt Vân TỰ Thanh trầm xuống.

Chiều này hắn sớm nghĩ đến, nhưng hắn không ngờ, động tác của đối phương lại nhanh như vậy, Đại Lý tự khanh thỏa hiệp nhanh như vậy. Chẳng lẽ bầu trời nơi đây không thể xuất hiện một tia sáng ư?

Khẽ thở dài trong lòng, Vân TỰ Thanh ôm quyền về phía Lí Như Đình, “Đa tạ Lí đại nhân nhắc nhở!”

Lí Như Đình chỉ có thể làm đến thế.

Trong cái triều đình này, ai mà không bo bo giữ mình. Ở phe trung lập, ai mà không vừa kính lại vừa sợ Vân Ngự Sử. Còn những người ở phe cùng một giuộc với nhau, ai mà không vừa sợ lại vừa hận Vân Ngự Sử.

Năm đó là tiến sĩ đồng khoa, bọn họ cũng từng ngập tràn nhiệt huyết. Mấy năm sau, nhiệt huyết của hắn đã sớm nguội lạnh. Triều đình để đó là một vùng nước xoáy đen ngòm, không thể chứa nổi một điểm sáng tồn tại. Nó cuốn vào tất cả thiện – ác, đen – trắng, để rồi cuối cùng trần trụi hoá thành hai chữ —— dục vọng!

Người, không thể có cùng dục vọng tranh đấu.

Bất kể là ham muốn về tiền tài, địa vị hay mong được sống.

Bất kể là lựa chọn thông đồng làm bậy, hay bo bo giữ mình, bọn họ đều có một ham muốn là được sống.

Vân TỰ Thanh cũng có dục vọng, ham muốn của hắn, là ánh sáng không có hi vọng.

Hắn hi vọng dưới ánh mặt trời, đen là đen, trắng là trắng, không hề trộn lẫn.

Nhưng thế giới này không như hắn mong muốn, càng hi vọng nhiều lại càng tuyệt vọng. Khi đen nuốt trắng, cả thế giới chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Vân Tự Thanh cũng có dự vọng, hắn không cầu sống, hắn cầu tâm.

Hắn bộc lộ vui buồn trong lòng, cứng rắn chống chọi trong triều đình hắc ám này, bảo vệ điểm sáng nhỏ nhoi trong lòng. Dù hắn biết rõ sớm hay muộn nó sẽ bị nuốt hết, nhưng vẫn trước sau như một.

Đối với Vân Tự Thanh, Lí Như Đình chỉ có thán phục, và tiếc hận.

Dù sao, cứng quá dễ gãy.

Vân Tự Thanh khê cong khoe miệng biểu hiện tâm tình của hắn không vui.

“Tả, mấy ngày nay, cậu đi bảo vệ nhân chứng.” Ngón trỏ của Vân Tự Thanh gõ nhẹ trên mặt bàn, mỗi một tiếng gõ vào lòng Vân Tả.

“Đại Lý tự khanh thỏa hiệp?”

Vân Tự Thanh cười khở, gật gật đầu.

Năm đó hiên ngang lẫm liệt, thà chết chứ không chịu khuất phục Viên Kiệt Cao cuối cùng đã khuất phục.

Năm nay Viên Kiệt Cao bốn mươi bảy, có vợ có con, có phủ đệ vàng bạc. Hắn không còn là hào sĩ (người trí thức có trí lớn, phóng khoáng, ngang tàng), một đầu gối một mạng. Trên người hắn còn gánh vác một Viên gia với hơn một trăm mạng người, hắn không thể không khuất phục.

Còn có sự phụ của Thẩm Thuần, vị cao nhân không biết tên kia, tự xưng “Ba không”, không nhà, không tài, không vương bần...

Ba không trí tuệ cỡ nào.

Vân Tả cũng không khỏi chán nản. Năm năm, bao nhiêu tấm lưng bị đè cong, bao nhiêu hào sĩ bị bẻ gãy, Vân Tự Thanh còn ngây ngốc được bao lâu! Cái triều đình bần thủ này!

Tiếng gõ cửa cóc cóc kéo suy nghĩ của hai người trở về, Thẩm Thuần đứng ngoài cửa gọi: “Vương mục mục nói, nếu không ăn cơm bà sẽ đổ đi đó!”

Vân Tả bật cười nói: “Đến đây!”

Những phiền muộn ban nãy trở thành hư không, ánh sáng nơi đáy mắt Vân Tự Thanh chuyển động, không biết nghĩ tới cái gì.

Thẩm Thuần vô cùng buồn chán đi dạo trên đường Trường An.

Mạc quản gia chê hắn làm việc quá nhanh nhẹn, chuyện cả ngày thì nửa ngày đã làm xong rồi. Làm xong không có chuyện gì thì thở dài thở ngắn, than thở khiến tóc ông lại có thêm mấy sợi tóc bạc, vì thế đuổi hắn ra ngoài, bảo tự mình đi tìm một chỗ mát mẻ đi.

“Thẩm Thuần tiểu huynh đệ!” Trên vai bị người vỗ một cái, Thẩm Thuần quay đầu lại, nhìn thấy người quen.

“À! Là đại ca à!” Thẩm Thuần cười tùm tùm chào hỏi. “Mấy ngày không gặp huynh. Huynh tên là gì nhỉ, đệ còn chưa biết!”

Lúc này, đại hán mới nhớ ra mình còn chưa tự giới thiệu.

“Tôi là Lưu Nhất Dao, lâu nay làm việc ở Trường tiêu cục. Mấy hôm nay cậu đi đâu thế? Tìm được người rồi à? Làm việc ở đâu? Nếu không có chỗ nào để đi, đến tiêu cục chúng tôi đi!”

Lưu Nhất Dao vô cùng nhiệt tình, Thẩm Thuần cười nói: “Lưu đại ca, giờ đệ đang làm việc ở Vân Phủ.”

Lưu Nhất Dao ngẩn người, “Cậu đúng là có cách. Tôi nghe nói phủ của Vân Ngự Sử không thuê người, mấy người đó đều do Vân Ngự Sử mang từ quê lên.”

“Thật vậy ư?” Thảm Thuần kinh ngạc mở to hai mắt, “Thế thì đệ thật may mắn.”

Lưu Nhất Dao lẩm bẩm nói: “Chỉ sợ không chỉ đơn giản là may mắn thôi đâu!”

Thảm Thuần khó hiểu nói: “Có ý gì?”

Lưu Nhất Dao cười ha ha, “Tôi nói gặp được tôi coi như cậu may mắn, đi, tôi mời cậu uống rượu!”

Thảm Thuần cười đến mức mắt híp lại thành hình trăng khuyết.

“Hai cái chén này, đại ca uống rượu nào!” Thảm Thuần uống đến mức mắt đỏ bừng, ánh mắt cũng hồng hồng.

Mọi người trong quán rượu đều bị này thiếu niên và đại hán này hấp dẫn, quây thành hai vòng cổ vũ.

Tửu lượng của thiếu niên này quả không tệ, bên cạnh có bảy, tám vò rượu, hơn phân nửa là cậu uống.

Cái bụng nhỏ uống thành tròn vo, ra kéo búa đao chứa mười phần sát khí, hù dọa người khác. Nhưng thua cũng tương đối nhiều.

Rất nhanh, lại hết một vò.

Chường quây vui vẻ ngồi bên cạnh xem cuộc chiến, bọn họ uống càng nhiều, ông kiếm được càng nhiều.

Ông là người bán rượu, cũng là cao thủ uống rượu. Nói thế này nhé, mặt càng đỏ, rượu phát tán càng nhanh, ngược lại không dễ say. Còn người từ đầu đến cuối sắc mặt bình thường, thực ra bên trong đã say tít mù.

Thiếu niên này chính là người say ở bên ngoài, trên thực tế còn ba phần thanh tỉnh, chỉ là loại rượu này có tác dụng chậm, chỉ sợ không thể tỉnh táo đến lúc cuối cùng. Còn đại hán kia mặt ngoài càng uống càng bình tĩnh, thực ra đã say tới mức không biết mình ra cái gì, chỉ sợ chén tiếp theo sẽ ngã quỵ.

Cuối cùng, đột nhiên, đại hán gục ngay xuống bàn.

Thắng bại đã phân.

“Nói là mời tôi uống rượu, sao bản thân lại say trước chứ?” Thảm Thuần thở dài lắc đầu, lại rót một bát to.

Vân Tả nói ngàn chén không say, hiển nhiên khái niệm “chén” của hai người khác hẳn nhau.

Vân Tả cho rằng, chén là cốc sứ nhỏ nhỏ.

Cho tới bây giờ Thảm Thuần không bao giờ dùng cốc sứ uống rượu, hẳn định nghĩa chén, là bát to...

Lấy tiền trong túi Lưu Nhất Dao, thanh toán tiền rượu, Thảm Thuần khiêng Lưu Nhất Dao ra khỏi quán rượu.

Tuy rằng Thảm Thuần không say hẳn, nhưng cũng hơi quay cuồng, hỏi người đi đường phương hướng đến Trường tiêu cục. Một thiếu niên gầy yếu khiêng một người đàn ông vạm vỡ trên vai, lảo đảo đi trên đường Trường An.

Đúng là một bức tranh phong cảnh có chút hoành tráng.

Thảm Thuần nắc một cái, cảm thấy hôm nay mình thật sự uống hơi nhiều. Nguyên lai uống một chút rượu, đi đường lúc ẩn lúc hiện rất thú vị, chơi rất vui. Hôm nay không hề buồn, thế giới trước mắt nhân thành hai.

May mắn người bên cạnh nhận ra thiếu niên mặt mũi đỏ bừng này đã say không rõ, chủ động nhường đường cho cậu, chứ không dọc đường về không biết va phải bao nhiêu người, bao nhiêu thứ rồi.

Thảm Thuần nhìn mặt đất đi tới, mỗi bước đi đều nghe thấy tiếng mặt nước trong bụng ì oạp.

Thật sự là uống nhiều...

6. Chương 6: Tôi Là Con Cá

Cảm giác được cổ kiệu chậm lại, Vân Tự Thanh nhíu mày nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Vân Tả ho khan vài tiếng, cuối cùng tìm lại được giọng nói.

“Phía trước... Hình như là Thẩm Thuần, say rồi, trên lưng, vác một nam nhân cao to, đi tới...” Vân Tả nói đứt quãng.

Vân Tự Thanh ngẩn ra, vén rèm lên, đột nhiên mở to mắt nhìn.

Thẩm Thuần tuyệt đối xảy ra danh!

Một cái thiếu niên gầy gò, mặt mũi đỏ bừng, trong mắt còn có tơ máu, thỉnh thoảng nấc cục, lưng vác một đại nam nhân to như một tòa núi nhỏ, lắc trái lắc phải trên đường Trường An, những người xung quanh ào né tránh.

Tay trái Vân Tự Thanh cầm quạt xếp hơi xiết lại, buông rèm xuống, nhắm mắt làm ngơ!

“Tả, ngăn cậu ta lại!”

Trong phủ của Vân Tự Thanh hắt từ lúc nào xuất hiện một cảnh tượng hoang đường như thế.

Trong phủ của Vân Tự Thanh hắt từ lúc nào xuất hiện một con người hoang đường như thế.

Nghe thấy mệnh lệnh, ngay lập tức Vân Tả xông lên, túm nam tử trên lưng Thẩm Thuần xuống. Vân Tả nhìn sang, chẳng qua chỉ là một thiếu niên, không khí lực khỏe như thế.

“Thẩm Thuần!” Vân Tả gầm lên một tiếng.

Hai tay Thẩm Thuần vẫn còn sờ soạng trên vai, trong miệng lẩm bẩm nói: “Đâu mất rồi?”

“Thẩm Thuần!” Vân Tả lại quát.

Lúc này Thẩm Thuần mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đợi đến khi thấy rõ người trước mắt là ai, liền nở nụ cười ngây ngô.

“Vân đại ca, sao huynh lại tới đây? Huynh có nhìn thấy người trên lưng tôi không, sao đột nhiên lại bay mất?”

Vân Tả bó tay chấm com luôn, không cần chấp loại ma men không có kiến thức này.

“Ừ, tôi đưa người kia về, cậu về Vân phủ trước đi. Cậu nói cho tôi biết, hắn ta sống ở đâu?”

Thẩm Thuần gật gật đầu, “Anh ấy ở... Trường tiêu cục...”

Vân Tả khẽ thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Thuần không phải say quá mức.

“Cậu nhìn thấy cổ kiệu của đại nhân ở kia không? Đi theo cổ kiệu trở về!”

Thẩm Thuần nhìn nhìn cổ kiệu, lại nhìn nhìn Vân Tả, từ từ gật đầu.

Nhìn Thẩm Thuần đi đến bên cạnh kiệu, Vân Tả yên tâm đưa một con ma men khác về Trường tiêu cục.

Cách một tầng màn, Vân Tự Thanh vẫn ngửi thấy mùi rượu bay đầy trời như cũ.

Nhíu mày, hắt xòe quạt, nhẹ nhàng phe phẩy.

Vân Tự Thanh không thích uống rượu, bởi vì thứ này sẽ gây nghiện, ma túy, say mê, do đó đánh mất sự thanh tỉnh và phán đoán chính xác.

Cố tình Thẩm Thuần lại là tửu quỷ!

Càng quạt càng bức, màn bị gió thổi đung đưa, Vân Tự Thanh có thể nhìn thấy bước chân Thẩm Thuần hơi loạng choạng, một đôi mắt mờ sương, mê mê mông mông, nhưng tốt xấu còn có thể đi đường.

Thẩm Thuần, coi như uống rượu vào còn ngoan chán.

Vân Tự Thanh tự an ủi mình như vậy.

Trở về phủ, Thẩm Thuần lao thẳng vào nhà xí.

Vân Tự Thanh bắt đắc dĩ lắc đầu, nhìn thấy Mạc quản gia, hỏi chuyện của Thẩm Thuần.

Mạc quản gia vừa nghe Thẩm Thuần lại uống say bí tỉ, hơi ngạc nhiên.

“Này... Cậu ta không còn việc để làm, tôi thấy cậu ta rảnh rồi, thì bảo cậu ta ra ngoài tìm việc gì chơi, ai ngờ lại...” Mạc quản gia than thở.

Vân Tự Thanh tự nhiên biết việc này không thể trách Mạc quản gia, chỉ dặn dò: “Về sau bảo cậu ấy uống ít rượu thôi.”

Thẩm Thuần còn chưa ăn tối.

Nghĩ đến cái bụng tròn vo của cậu, Vân Tự Thanh cảm thấy tạm thời cậu cũng không ăn nổi nên bảo Vương mụ mụ để lại ít cơm, buổi tối cậu đói bụng sẽ tự hâm nóng lại.

Lúc đi qua đình, nhìn thấy Thẩm Thuần đang ngơ ngác đứng cạnh hồ nước, rất có xu thế nhảy xuống. Vân Tự Thanh kinh hãi, hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Thẩm Thuần dường như bị chậm nửa nhịp, chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn Vân Tự Thanh một cái, rồi quay lại nhìn hồ nước.

“Tôi là một con cá...”

Vân Tự Thanh mở to mắt, Thẩm Thuần say thật rồi.

Hắn không nghi ngờ theo đuổi nếu cậu ta cứ tiếp tục ảo tưởng như thế, cậu ta thật sự sẽ nhảy xuống hồ, bơi qua bơi lại.

Đầu xuân nước lạnh, uống say tắm hồ, chắc chắn cậu sẽ phát sốt!

Vân Tự Thanh hít sâu một hơi, cố nói dịu dàng.

“Cậu đi theo tôi.”

Thẩm Thuần nhìn nhìn hắn, từ từ đi qua.

Vân Tự Thanh kéo tay áo cậu, dẫn cậu về phòng.

Đương nhiên, là phòng của Thẩm Thuần.

Khi nhìn thấy Mạc quản gia, Vân Tự Thanh bảo ông đưa nước tắm và trà tỉnh rượu vào phòng Thẩm Thuần.

Mạc quản gia nghĩ Thẩm Thuần biến thành bộ dáng này, bản thân mình cũng có một phần trách nhiệm trực tiếp, lập tức lui xuống chuẩn bị.

Thẩm Thuần vẫn ngơ ngác, trời quang mây tạnh, trong đôi mắt nổi lên một tầng sương mù, ướt át nhìn Vân Tự Thanh.

Vân Tự Thanh kéo Thẩm Thuần ngồi xuống, hiếm có dịp tốt bụng rót cho cậu một chén nước.

Thẩm Thuần nhận lấy uống xong, đột nhiên biến sắc, giậm dữ nói: “Rót nhiều nước như vậy!”

Khóe miệng Vân Tự Thanh run rẩy, an ủi bản thân, không cần chấp nhặt với con ma men vô học này, không cần chấp nhặt với con ma men vô học này...

Đột nhiên có tia sáng chột lóe lên, Vân Tự Thanh nghĩ đến một thủ đoạn rất ti tiện.

Mặt không đỏ tim không đập nhanh, Vân Tự Thanh bắt đầu đặt câu hỏi với con ma men.

“Cậu là ai?”

Thẩm Thuần cúi đầu nghĩ nghĩ, đáp: “Tôi là một con cá.”

Vân Tự Thanh cố kìm nén sự xúc động muốn đập bàn, hần là Vân Ngự Sử rất có hàm dưỡng, rất có hàm dưỡng...

“Cậu tên là gì?”

Thẩm Thuần kỳ quái nhìn hần một cái, “Cá chính là cá, cá cũng có tên à?”

Vân Tự Thanh mỉm cười, nhần nại...

“Cậu tới Trường An làm gì?”

Thẩm Thuần giật bắn mình, rồi lại rơi vào trầm tư.

Vân Tự Thanh hi vọng đáp án cậu không cần rất thiên mã hành không*.

Đột nhiên, hai tay Thẩm Thuần vỗ đét vào nhau, mừng rỡ nói: “Tôi nhớ ra rồi!”

Vân Tự Thanh không ôm hi vọng quá mức nữa hỏi tiếp, “Cậu nhớ ra cái gì?”

Đột nhiên hai mắt Thẩm Thuần dầm lệ rưng rưng nhìn về phía Vân Tự Thanh: “Tôi tới tìm huynh!”

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, trong lòng Vân Tự Thanh không nhận được rung động.

“Tìm tôi làm gì?”

“Bảo vệ huynh.”

Vân Tự Thanh nhú mày, “Vì sao?”

“Sư phụ nói, huynh có kiếp nạn, tôi phải bảo vệ huynh!”

Vân Tự Thanh nghĩ đến vụ án của Lại Bộ Thị Lang, kiếp nạn là chỉ cái này sao?

“Sư phụ của cậu vì sao muốn cậu đến bảo vệ tôi?” Không thân chẳng quen...

Thẩm Thuần thật tự nhiên nói: “Sư phụ nói, huynh sẽ là tướng công của tôi!”

Tay run lên, hàm dưỡng của bạn Vân Tự Thanh bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Lúc Mạc quần gia bước vào phòng, ông nhìn thấy vẻ mặt như nhìn thấy quỷ của đại nhân nhà mình.

Không thể nào, con ma men đáng sợ đến thế à?

Mạc quần gia nhìn Thẩm Thuần, rất bình thường mà!

Cuối cùng Vân Tự Thanh tìm lại được cảm của mình, ho khan vài tiếng, hần chỉ chỉ thùng tắm, nói với Thẩm Thuần, “Cậu là cá, đi bơi lội đi.”

Mạc quần gia mở to hai mắt nhìn, đại nhân cũng phát ngốc rồi!

Vân Tự Thanh và Mạc quần gia lui ra ngoài, nghe thấy trong phòng có âm thanh quạt nước, còn có tiếng “oạp oạp” của Thẩm Thuần học theo cá.

Vân Tự Thanh im lặng thở dài, Mạc quần gia nói: “Tôi không dám để cậu ấy xuất môn nữa.”

Đối diện với Vân Tả mặt mày vui vẻ đi tới, Vân Tự Thanh thấy lạ nói: “Cậu làm sao vậy?”

Vân Tả thấp giọng nói: “Đại nhân có biết con ma men còn lại lúc này là ai không?”

Khi đó Vân Tự Thanh cũng không chú ý đến người trên lưng Thẩm Thuần, lắc lắc đầu.

“Tiêu đầu của Trường tiêu cục!”

Vân Tự Thanh ngẩn ra, “Lưu Nhất Dao?”

Vân Tả gật gật đầu, “Không biết hần và Thẩm Thuần có quan hệ gì, nhưng có thể khiến Lưu Nhất Dao uống say mềm, tất nhiên giao tình không phải là ít.”

Thế lực của Trường tiêu cực bao trùm toàn bộ phương bắc, hắc bạch lưỡng đạo đều phải nể mặt bọn họ.

Còn Lưu Nhất Dao kia, mặt ngoài là ông ba phải, trên thực tế, có thể lên làm Tiêu đầu của Trường tiêu cực, thực lực tuyệt không đơn giản.

“Chuyện này, chờ ngày mai Thẩm Thuần tỉnh lại hãy nói.” Nghĩ đến Thẩm Thuần, mày Vân Tự Thanh lại cau lại.

7. Chương 7: Cậu Là Nữ

Trăng sao sáng ngời, trần trọc khó ngủ.

Vân Tự Thanh không thể không thừa nhận, bản thân bị lời nói của Thẩm Thuần làm hoảng hốt.

Bên cạnh Vân Tự Thanh chưa từng có nữ nhân, bởi là vì hắn tự biết với cách sống của bản thân, sớm muộn gì sẽ bị đẩy lên đoạn đầu đài, trên triều đình người muốn hắn chết, ít nhất có tám phần. Ý tưởng trong lòng hắn không khác sự phụ của Thẩm Thuần nhiều lắm, hắn chỉ không muốn có vương bận.

Đặc biệt sau khi nhìn thấy ví dụ của Viên Kiệt Cao.

Hắn tự nhận mình lãnh tình, đối với tất cả người hay việc quanh mình đều có cảm giác thản nhiên, chưa từng có người hay việc gì khiến hắn rung động tâm can. Nhưng, điều này cũng không có nghĩa hắn có tính đoạn tụ...

Các quan viên trong triều có tác phong bất chính, cũng có không ít người nuôi luyện đồng, đối với tình huống đó, hắn luôn luôn căm thù đến tận xương tủy. Nếu như thật lòng yêu nhau, cũng không phải là không thể.

Nhưng, hắn không biết là bản thân và Thẩm Thuần có khả năng trên phương diện này hay không?

Tuy rằng hắn thưởng thức cậu, nhưng chỉ là thưởng thức.

Tuy rằng có đôi lúc hắn cảm thấy cậu rất đáng yêu, nhưng, chỉ là có đôi lúc.

Lại nói...

Nói cái gì nữa?

Vân Tự Thanh lắc lắc đầu, ngăn cản bản thân suy nghĩ viển vông.

Cửa sổ không đóng, ánh trăng vẩy trước giường.

Thở dài, Vân Tự Thanh đứng dậy đóng cửa sổ.

Động tác trên tay chậm lại —— người ngồi trên nóc nhà đối diện kia ... Là Thẩm Thuần à?

Vân Tự Thanh rốt cục không nhìn được, khoác áo khoác bước ra ngoài.

Người nọ là Thẩm Thuần, nhưng lại không giống lắm.

Tóc cậu buông xõa trên vai, trên người chỉ mặc trung y màu trắng mỏng manh, không biết đang suy nghĩ cái gì, áo khoác rơi xuống cũng không phát hiện ra.

“Thẩm Thuần, cậu đang làm gì vậy?” Vân Tự Thanh cau mày hỏi.

Thẩm Thuần ngẩn người, nhìn trái ngó phải, lúc này mới phát hiện ra Vân Tự Thanh đứng trong đình viện.

“Đại nhân, sao ngài lại ra đây?” Thẩm Thuần kinh ngạc nhìn Vân Tự Thanh, “Tôi đánh thức ngài sao?”

Tuy rằng không phải là Thẩm Thuần đánh thức hắn, nhưng thật sự vì Thẩm Thuần mà hắn không ngủ được.

Ma xui quỷ khiến, luôn luôn công chính liêm minh Vân Ngự Sử gật gật đầu.

Nội tâm lương thiện của Thẩm Thuần thiện lương bị khiển trách nặng nề. Không ngờ cậu lại đánh thức Vân Ngự Sử vì nước vì dân mất ăn mất ngủ ít khi nghỉ ngơi, cậu thở dài, từ trên nóc nhà bay xuống dưới.

“Cậu biết võ công!” Vân Tự Thanh chấn kinh rồi.

“Đúng vậy.” Thẩm Thuần gật gật đầu.

“Cậu chưa nói!” Vân Tự Thanh chỉ trích.

Thẩm Thuần ủy khuất nói: “Mấy người không hỏi, tôi cũng chưa nói mình không biết mà.”

Vân Tự Thanh đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên Thẩm Thuần quên mất khi mình uống say đã nói gì.

Như vậy cũng tốt, đỡ phải xấu hổ.

So sánh với nam tử bình thường, quả thật Thẩm Thuần vừa gầy vừa yếu đuối. Khó trách đến hần luôn cho rằng Thẩm Thuần sẽ không biết võ công, nghĩ mà xem, có thể khiêng một nhân vật nặng ký như Lưu Nhất Dao, làm sao Thẩm Thuần có thể chỉ là một thiếu niên yếu đuối được.

Nhìn vào ngực Thẩm Thuần, trong lòng Vân Tự Thanh có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đột nhiên hiểu ra vì sao lão nhân “ba không” sẽ bảo Thẩm Thuần tìm tướng công mà không phải là tìm nường tử, lấy hình thể của cậu ấy, đúng là gầy như nữ tử.

“Cậu nửa đêm nửa hôm không ngủ được à? Sao nhàn rồi đến mức ngồi ngắm trăng?”

Thẩm Thuần nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tôi đói bụng...”

Khóe miệng Vân Tự Thanh không nhịn được hơi cong lên một chút, “Thức ăn để phần cho cậu trong phòng bếp ấy.”

“Tôi ăn rồi, vẫn đói...” hai mắt Thẩm Thuần đắm lệ rưng rưng.

Vân Tự Thanh hết nói nổi, “Vậy cậu tự nấu cơm đi, không phải cậu không biết chứ?”

Thẩm Thuần gật gật đầu, “Tôi biết, nhưng tôi sợ đánh thức mọi người. Ngài xem, tôi luôn không động đây, vẫn đánh thức ngài.”

Vân Tự Thanh có cảm giác luống cuống vì bị nhìn thấu, chỉ có thể dùng vẻ mặt không có biểu cảm để che giấu bản thân mình hoảng hốt.

“Không quan trọng, sẽ không đánh thức người khác... Đúng lúc tôi cũng đói bụng, cậu giúp tôi nấu một phần đi.”

Đôi mắt Thẩm Thuần sáng lên, cậu nấu bữa ăn khuya cho đại nhân, danh chính ngôn thuận!

Nhìn thân ảnh Thẩm Thuần bận rộn trong phòng bếp, Vân Tự Thanh có chút sợ run.

“Thẩm Thuần, có vẻ cậu cái gì cũng biết nhỉ?”

Thẩm Thuần đang bận, không quay đầu lại trả lời, “Bởi vì sư phụ không làm gì hết, vì vậy cái gì cũng đến tay tôi làm.”

Không ngờ lại là đáp án này, Vân Tự Thanh không khỏi bật cười: “Cậu sống ở đâu? Ngoài sư phụ và cậu thì không có người khác à?”

“Chúng tôi ở núi Liên Kiến, ngoài sư phụ, còn có sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội. Nhưng sư huynh sư tỷ là lão đại, sư đệ sư muội là bé nhất, tôi ở giữa, không có ai thương...” Thẩm Thuần ủy khuất mếu máo, “Công phu của tôi kém cõi nhất, bởi vì ta phải học bếp núc, trồng hoa, pha trà, chơi cờ, đánh đàn, thi họa... Không có nhiều thời gian luyện võ, sư phụ còn mắng tôi không có thiên phú...”

Vân Tự Thanh khê khụ một tiếng, “Vì sao sư phụ của cậu chỉ dạy cậu bếp núc và trồng hoa, không dạy các đồ đệ khác?”

“Bởi vì bọn họ nói không học sẽ không học, tôi không muốn nhìn sư phụ khổ sở, nên nói tôi tình nguyện học.” Thẩm Thuần đặt hai bát to nước bốc khói nghi ngút lên trên bàn, “Tôi tùy tiện nấu nấu, ngài tùy ý ném thử.”

Nói hai từ “Tùy tiện” nhưng người lại dùng vẻ mặt chờ đợi nhìn hẩn... Vân Tự Thanh thối cho bát nóng, uống một ngụm canh nóng...

“Sư phụ của cậu và bọn họ, mỗi ngày đều ăn đồ ăn cậu làm?” Vân Tự Thanh không chuyển mắt nhìn chăm chăm Thẩm Thuần.

Tay Thẩm Thuần run lên, gật gật đầu.

“Thực khiến người ta hâm mộ.”

Thẩm Thuần nghe ra đây là khen cậu, cười tủm tỉm.

Vân Tự Thanh nhận ra, Thẩm Thuần rất để ý đánh giá của người khác với mình, đây có lẽ liên quan đến cuộc sống của cậu ấy.

Bởi vì tự cho là bị bỏ qua, vì thế luôn luôn hi vọng được người khác công nhận.

Nhưng Vân Tự Thanh có thể cảm nhận được, Thẩm Thuần thật sự yêu quý sư phụ của cậu và sư huynh sư đệ đồng môn.

Còn sư phụ của cậu, Vân Tự Thanh cũng có thể từ những miêu tả của Thẩm Thuần cảm nhận được ông yêu thương cậu ấy.

“No quá...” Thẩm Thuần cảm thấy mỹ mãn vươn thắt lưng lười biếng, không ngờ lại ợ một cái no nê.

Vân Tự Thanh khẽ mỉm cười, thực ra hẩn vốn không đói bụng, ai ngờ vẫn ăn một bát to.

Ăn khuya cũng không phải là thói quen tốt.

“Sau này đói bụng phải đến phòng bếp nấu gì đó ăn, ngắm trăng có thể no sao?”

“Nhưng mà...” Thẩm Thuần nói, “Không phải có một thành ngữ là ăn bánh vẽ cho đỡ đói (tự an ủi bằng tưởng tượng), tôi thấy mặt trăng vừa to vừa tròn, giống cái bánh, ngắm mãi chưa biết chừng sẽ no bụng.”

Vân Tự Thanh lại xác định tư duy logic của hai người không hề giống nhau.

Nhẹ nhàng nhún vai, Thẩm Thuần lại bay lên nóc nhà, Vân Tự Thanh ngẩng đầu nhìn cậu, “Cậu lại làm gì thế? Còn chưa ăn no à?”

“Ăn no không thể ngủ ngay, tôi ngắm trăng một lúc rồi sẽ về phòng.”

Vân Tự Thanh giật mình, “Cậu đưa tôi lên nóc nhà, tôi cũng muốn thử cảm giác ngắm trăng rằm từ trên cao.”

“Được!” Thẩm Thuần mỉm cười, hạ cánh xuống bên cạnh Vân Tự Thanh. Vân Tự Thanh chỉ cảm thấy trên eo bị siết chặt, người đã bay vút lên không trung, trong chớp mắt rơi xuống nóc nhà.

Thẩm Thuần buông tay, hơi lùi lại một chút.

Không biết tại sao, gần nhau như thế, hẩn cảm thấy khó hô hấp, tim đập cũng không bình thường...

Ánh trăng sáng ngời, hai gò má ửng đỏ trên mặt Thẩm Thuần không thoát khỏi ánh mắt của Vân Tự Thanh.

Trên người Thẩm Thuần có mùi rượu nhàn nhạt, hương thơm lạnh lạnh, không biết có phải cậu ấy ngâm mình trong rượu lớn lên không?

Vân Tự Thanh nảy sinh rất nhiều ý nghĩ, chiều cao của Thẩm Thuần, hình thể của Thẩm Thuần, phản ứng của Thẩm Thuần, còn có ban này, cơ thể hai người giết vào nhau...

Đột nhiên, Vân Tự Thanh vươn tay phải, nhẹ nhàng nâng cái cằm tinh tế của Thẩm Thuần, cái cổ trơn bóng dài nhỏ dưới ánh trăng hiện lên vô cùng rõ ràng —

Khi Thẩm Thuần đang khiếp sợ, nghe được giọng nói khiếp sợ giống thế của Vân Tự Thanh: “Cậu là nữ?”

8. Chương 8: Đại Nhân Thật Phiền

Trăm năm khó gặp, Vân Ngự Sử cư nhiên thất thần trên triều!

Với phát hiện này, Hoàng đế hiển nhiên không hề tức giận, ngược lại, hắn còn vui sướng lại tò mò, vui sướng vì Vân Ngự Sử cũng có một mặt nhân tính hóa, tò mò vì Vân Ngự Sử tại sao lại thất thần.

Vân Ngự Sử vì Thẩm Thuần nữ phần nam trang kia mà thất thần, điều này hoàng đế đương nhiên không biết, nhưng nếu Vân Ngự Sử cũng thất thần để nghĩ cách kéo đổ đảng phái của Lâm quý phi, nếu hoàng đế đoán theo phương diện này, ngay lập tức hắn không cười nổi.

“Vân đại nhân, có phải huynh phiền não vì chuyện của Đại Lý tự khanh không?” Đến chỗ không có người, Lí Như Đình lặng lẽ hỏi Vân Tự Thanh.

Có chút không được tự nhiên, Vân Tự Thanh gật gật đầu.

“Mấy ngày nay Lâm Chính Phàm bị tạm thời cách chức để điều tra, nhưng theo tôi được biết, hắn sống rất dễ chịu, thậm chí tuyên bố rất nhanh sẽ trở về triều đình.” Lí Như Đình liếc trộm để đánh giá Vân Tự Thanh, “Vân đại nhân biết việc này sao?”

Vân Tự Thanh có thể không biết ư.

Lâm Chính Phàm kiêu ngạo, toàn bộ Trường An thành ngoài trừ vị trên điện kia, có ai không biết.

Lâm quý phi mới chỉ là quý phi hắn đã dám kiêu ngạo như thế, nếu quả thật có một ngày Lâm quý phi mẫu bằng tử quý, Vân Tự Thanh không nghi ngờ hắn sẽ một tay che trời.

Lí Như Đình thở dài, “Thật không hiểu ý nghĩ của bệ hạ.”

Vân Tự Thanh lắc lắc đầu, “Thực ra, sao bệ hạ có thể hiểu rõ suy nghĩ của chúng ta.”

Chỉ cần hắn có thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế, có mỹ nhân trong ngực, giang sơn xã tắc bình thường như vậy, hắn đã rất vừa lòng.

Trung với vua, là Vân Tự Thanh tự mình tình nguyện.

Phòng ở lớn, ở lâu năm thiếu tu sửa, khó tránh khỏi sẽ có côn trùng, thử nghĩ xem bạn có thấy nhà ai giết hết sạch sẽ không?

Còn không bằng phá đi xây lại.

“Người làm chứng đã chết.” Vân Tả cúi đầu hồi báo.

Vân Tự Thanh khoát tay áo, nếu Viên Kiệt Cao đã hướng về phía Lâm quý phi, Vân Tự Thanh hắn còn có cách nào nữa?

Phóng tầm mắt khắp triều đình, ngay cả hoàng đế bệ hạ đều đứng ở bên kia, Vân Tự Thanh hắn còn đường sống ư?

Trong khoảng thời gian ngắn, tuyết vọng lạnh như băng bao phủ khắp người hắn.

Rốt cuộc hắn đau khổ chống đỡ, là thiên hạ của ai?

Có lẽ...

Vân Tự Thanh cười khổ. Hắn cũng không có tư cách trách cứ hoàng đế, mục đích của Vân Tự Thanh không phải để bảo vệ dòng họ của hắn. Mục đích của hắn nói cao thượng thì là để bảo vệ tất cả bá tánh trong thiên hạ, thực ra, chỉ là bảo vệ chính nghĩa của một mình hắn mà thôi.

“Chuyện Lưu Nhất Dao, Thẩm Thuần nói thế nào?” Vân Tự Thanh thu thập tâm tình, một lần nữa tỉnh táo lại.

Vân Tả khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Thẩm Thuần nói, bọn họ chỉ là bạn rượu.” Lập tức lặp lại lời nói của Thẩm Thuần một lần nữa.

“Xem ra, Lưu Nhất Dao rất thích tiểu huynh đệ như hần.” Vân Tự Thanh nói, nhưng nghĩ đến tiểu huynh đệ này kỳ thực là một tiểu cô nương, Lưu Nhất Dao có phải không nhìn ra không? Lưu Nhất Dao có mục đích gì?

Vân Tả cũng không biết trong lòng Vân Tự Thanh có nhiều nghi vấn như vậy, “Lưu Nhất Dao là tiêu đầu, cũng là người trong giang hồ. Hần làm người hào hiệp, rất có hào khí giang hồ, liếc mắt một cái nhìn trúng người, hai ba câu đã thành sinh tử chi giao, lấy tính tình của Thẩm Thuần, có thể có khả năng Lưu Nhất Dao coi trọng cậu ấy!”

Thẩm Thuần làm người không có tâm kế, lại giống Lưu Nhất Dao ở khoản thích uống rượu, hai người bắt nhịp với nhau, không cần nói nhiều, vung quyền đã trao đổi tình cảm, hai người trở thành tri kỷ tâm đầu ý cũng vô cùng có khả năng.

“Đại nhân, một người làm chứng đã chết, tên còn lại rất nhanh sẽ phản cung, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vân Tự Thanh day day huyết thái dương, “Mặc dù chứng cứ vô cùng xác thực, chỉ cần hoàng đế không hạ chỉ, chúng ta cũng hết cách.”

“Nhưng hiện tại đối phương muốn cản ngược lại chúng ta một miếng!” Vân Tả vội la lên, “Vu cáo mệnh quan triều đình, có thể lớn có thể nhỏ.”

Tội gì đến hoàng đế trước mặt không phải là có thể lớn có thể nhỏ?

Vân Tự Thanh cười cười, “Vậy cậu nói sẽ là lớn hay là nhỏ?”

Vân Tả ngậy ngẩn cả người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, “Ngài cho là đang đồ lớn nhỏ hay sao?”

“Ngại gì cược một lần? Ta thực muốn nhìn một chút, ta còn có giá trị tồn tại tiếp hay không?”

Rốt cuộc Vân Tả không nói nên lời.

Thẩm Thuần phiền não xoắn xoắn tóc.

Tuy rằng bị Vân Tự Thanh nhận ra thân phận, nàng vẫn mặc quần áo của nam như cũ, đại khái do thói quen thôi, hơn nữa, làm thế tiện hơn mặc quần áo nữ tử nhiều.

Sư phụ nói, mấy ngày gần đây Vân Tự Thanh sẽ có đại kiếp nạn, nhưng nàng đợi hồi lâu, vẫn sóng êm bể lặng như trước.

Chẳng lẽ sư phụ tính sai rồi?

Sư phụ nói, nếu có thể bình an vượt qua kiếp nạn này, từ nay về sau núi cao nước sâu, trời cao biển rộng, nếu như không thể, chỉ có một con đường chết.

Aizz, nàng không muốn hần chết đâu.

Từ nhỏ nàng lớn lên trên núi, ít gặp người, việc biết được cũng không nhiều. Nàng không biết Vân Tự Thanh phải đối mặt với triều đình như thế nào, có kẻ địch như thế, nguy hiểm ra sao. Nàng chỉ biết rằng, hình như mình hơi thích Vân Tự Thanh, tuy rằng không biết Vân Tự Thanh có thích mình hay không nhưng nàng vẫn nghĩ, chỉ cần hần còn sống thì tốt rồi. Còn sống, mới có hi vọng.

Kỳ thực, Vân Tự Thanh cũng không mặt lạnh vô tình giống như bên ngoài người ta thường nói, tuy rằng nhiệt độ cơ thể hần quả thật hơi thấp, ngón tay hần lạnh lẽo lạnh lẽo...

Nghĩ đến đụng chạm lúc đó, mặt Thẩm Thuần lại đỏ lên.

Tiếp tục phiền não xoắn xoắn tóc.

Vân Tự Thanh sẽ gặp phiền toái gì đây? Liệu có phải sẽ có nhiều người giết hần không? Mình biết mình có đánh thắng được không?

“Cậu đang làm gì?”

Vân Tự Thanh thật sự không muốn nhìn cảnh nàng ngược đãi tóc mình nữa.

“A!” Thấm Thuần giống bị đâm một chút, cuống quýt đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt nhìn loạn xung quanh, lại không dám nhìn hẳn.

“Nếu cậu không có việc gì làm, có thể đọc sách, luyện luyện võ, hoặc là đi ra ngoài một chút.” Vân Tự Thanh bổ sung thêm, “Nhớ không được uống rượu.”

Thấm Thuần giống một nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

Vân Tả đứng bên cạnh thấy rõ ràng, thái độ Vân Tự Thanh đối với Thấm Thuần, hình như có gì khác khác...

Thấm Thuần lắc lư trên đường Trường An.

Đi ra ngoài một chút mà không thể uống rượu cũng thật nhàm chán.

Thấm Thuần đi tới đi lui, liên hoảng đến lâu đài tiêu cực đi.

Lưu Nhất Dao có vẻ đang bận, nhưng liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy Thấm Thuần đang lắc lư trước cửa.

Lưu Nhất Dao cười chạy ra, “Thấm huynh đệ, tìm đại ca uống rượu hả?”

Thấm Thuần cười khoát tay, “Không được không được, đại nhân nhà đệ nói, không thể uống rượu.”

Lưu Nhất Dao lắc đầu nói: “Đừng nghe đại nhân nhà đệ nói bậy bạ, rượu là thứ tốt. Không thể uống nhiều, nhưng cũng không thể không uống!”

“Đại nhân nhà đệ không nói bậy, nhưng mà rượu đúng là thứ tốt!” Thấm Thuần cười híp mắt.

Lưu Nhất Dao nói: “Ai, lần trước đúng là uống thắm. Nhiều năm rồi không say quá như thế, không nhận ra đệ đúng là ngàn chén không say, còn uống được hơn huynh.”

Thấm Thuần cười mà không nói.

“Đáng tiếc mấy ngày nữa huynh phải đi áp tải một chuyến, không biết khi trở về còn có thể gặp đệ hay không? Huynh cảm thấy chúng ta rất hợp ý!”

Thấm Thuần nói: “Hữu duyên tất có thể gặp nhau, bây giờ còn nói chuyện gì đâu, nghĩ xa như thế làm gì!”

Lưu Nhất Dao sững sốt, lập tức cười nói: “Đúng vậy. Năm ngày sau bọn huynh đi, đệ có tới không? Vừa khéo hôm đó huynh có một người bạn đến tiễn, sẽ mang đến một vò rượu Đỗ Khang của núi Cửu Tuyền, nếu đệ tới...”

“Nhất định đệ sẽ đến!” Ánh mắt Thấm Thuần tỏa sáng, “Nhất định nhất định!”

Lưu Nhất Dao vui vẻ: “Một lời đã định!”

9. Chương 9: Đấu Phá Thương Khung (đấu Với Trời Xanh)

Thấm Thuần vẫn cho rằng, trong Vân phủ gió êm sóng lặng, trong thành Trường An cũng gió êm sóng lặng.

Nhưng trên thực tế, có lẽ đó chỉ là do nàng nghĩ sai. Tất cả mọi thứ chẳng qua là yên tĩnh trước bão gió.

Mặc dù là mặt biển tĩnh lặng thì bên dưới cũng có sóng giết khí.

Trong buổi lâm triều hôm nay, cả thành Trường An nổ tung.

Thanh thiên Ngự Sử Vân Tự Thanh bị tổng vào ngục.

Tội danh là vu cáo mệnh quan triều đình, còn người tự xưng là bị vu cáo kia, chính là Lâm Chính Phàm, kẻ khiến dân chúng thành Trường An nghiêng răng nghiêng lợi.

Vân Tự Thanh bình tĩnh vào tù, đây là chuyện xảy ra trong dự kiến, hắn cũng đang chờ đợi một kết cục cuối cùng.

Tựa như ngày đó hắn hỏi Vân Tả.

Chọn lớn hay chọn nhỏ?

Trên triều đình chuyện này rất phức tạp, tâm lí Vân Tự Thanh cũng rắc rối đan xen. Thẩm Thuần đơn thuần không hiểu rõ tình thế, nàng chỉ nghĩ nếu sư phụ nói kiếp nạn đến, mình chỉ cần cứu hắn ra là không có việc gì nữa.

Đối với Thẩm Thuần mà nói, đây cũng là chuyện xảy ra trong dự kiến, nàng chỉ không đoán trước được, tính nghiêm trọng của nó.

Khó hiểu nhìn Vân Tả đứng chắn trước mặt nàng, Thẩm Thuần nghi hoặc nói, “Huynh không đi cứu đại nhân sao?”

Vân Tả lắc lắc đầu, “Cậu làm như vậy, không cứu được ngài ấy!”

Thẩm Thuần nói: “Một cước của tôi đá văng ngục giam, kéo ngài ấy bỏ chạy, không phải cứu ra sao?”

Vân Tả nói: “Cậu có thể đưa ngài ra khỏi nhà giam hữu hình nhưng có thể cứu ngài ấy khỏi nhà giam tâm hồn vô hình không?”

Thẩm Thuần thấy khó hiểu.

Vân Tả nói: “Thực ra ngài ấy là người yếu đuối, năm năm, ngài sớm đã sức cùng lực kiệt, bây giờ ngài đang tự cho mình một lý do, cho mình một lý do để tiếp tục không kiên trì nữa.”

Vân Tả nói: “Tôi kể cho cậu một chuyện xưa.”

Vân Tả nói chuyện xưa này rất dài, vắn vắn hai mươi năm, nhưng thời gian hắn nói rất ngắn. Hóa ra trong hai mươi năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng nếu kể ra cũng chỉ có mấy chuyện chính. Những chuyện này thường xuyên xảy ra trong lịch sử, không ngừng tái diễn bi – hài kịch.

Năm Vân Tự Thanh rời khỏi Trường An, năm ấy hắn mới ba tuổi, có người lúc ba tuổi còn chưa biết đi, nhưng khi Vân Tự Thanh ba tuổi, đã nhớ kỹ phương hướng Trường An, nhớ kỹ gánh nặng trên bờ vai phụ thân lạc đã hạ thủ.

Khi đó, hắn chưa gọi là Vân Tự Thanh, hắn tên là Lí Diễm, phụ thân hắn Lí Tiêu là phụ tá của thái tử. Trong cuộc chiến tranh đoạt vương vị, ông là một trong vô số quân cờ bị vứt bỏ. Hắn luôn luôn nhớ lời phụ thân nói, phò tá một thế hệ minh quân, tạo phúc cho dân chúng trong thiên hạ. Hắn cũng nhớ được khi nói lời này, đôi tay đặt trên vai hắn có lực lượng bao quát cả núi sông, hắn càng nhớ rõ khi bị bắt rời khỏi thành Trường An, đôi tay ấy đã không ngừng run rẩy.

Đón Lí Diễm, là bạn tri kỉ tốt nhất của Lí Tiêu Vân Thiên Xu, Lí Tiêu đến chết cũng không rời khỏi Trường An thành.

Ông chỉ là con tốt thí trong cuộc chiến của thái tử tranh đoạt vương vị, thất bại rồi thân vong, kết quả cuối cùng lại ngoài dự đoán của mọi người, giống như một trò đùa buồn cười.

Cũng nên như thế —— ngư ông đắc lợi —— một hoàng tử bình thường đi lên ngôi vị hoàng đế.

Thời điểm Vân Tự Thanh trở lại Trường An, Vân Thiên Xu nói với hắn, đây là nơi phụ thân con gửi gắm toàn bộ hi vọng. Dù chết, ông ấy cũng phải hóa thành một làn khói ở thành Trường An, con không thể hủy diệt nơi này.

Vài năm sau nhớ lại câu nói kia, Vân Tự Thanh nở nụ cười.

Vân thúc, con không thể hủy diệt thành Trường An.

Bởi vì Trường An đã bị hủy.

Trường An đã quên phụ thân hẳn. Lí Tiêu một thể hệ tài tử tâm lo cho thiên hạ chỉ ở núi sông, một Lí Tiêu mặc dù chết nhưng không hề hối hận vì là một thể hệ trung thần, một Lí Tiêu phải chết nhưng vẫn thấy phẩm chất cứng cỏi trong tủy xương của một thể hệ hiệp khách. Đúng vậy, Trường An đã quên.

Lí Tiêu năm đó, gửi gắm hết hi vọng vào một tòa thành như vậy, nhưng khi quay đầu lại, hoàng cung oai nghiêm tráng lệ nhất trong thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ là ẩn lang giấu cẩu(có thứ bẩn thỉu; kẻ phản gián ẩn nấp ngay trong lực lượng).

Vân Tự Thanh luôn muốn hỏi phụ thân, nếu quân, không phải là minh quân, dân chúng thiên hạ cũng không có mắt nhìn đúng sai, vậy bọn họ, dùng máu viết nên sử sách, lại bị dòng đời lãng quên, bọn họ nên đi đâu đây?

Vân Tự Thanh nhìn trên ánh trăng phủ khắp bốn phương trời đất, im lặng chờ đợi.

Viên Kiệt Cao từ phía sau bước đến bên cạnh hẳn.

“Vân đại nhân.” Viên Kiệt Cao đứng trong bóng tối.

Thậm chí Vân Tự Thanh không nâng mắt nhìn hẳn.

“Tôi cũng là bất đắc dĩ.” Viên Kiệt Cao khẽ thở dài.

khóe miệng Vân Tự Thanh cong lên, “Tôi biết.”

Viên Kiệt Cao còn nói: “Huynh rất giống phụ thân mình.”

Mắt Vân Tự Thanh chớp chớp, rốt cục ngẩng đầu nhìn hẳn.”Huynh sai rồi, chúng ta không giống nhau.”

“Đến một giây cuối cùng ông ấy luôn ôm hy vọng với đất nước này, nhưng tôi, có lẽ trước đó, đã tuyệt vọng.”

“Tôi dùng thời gian năm năm, đưa bản thân mình vào một cái lưới, ngày mai huynh sẽ nhìn thấy, cái vòng được bện nên bởi cừu hận, ghen tị và xấu xa vững chắc đến mức không gì phá nổi!”

Viên Kiệt Cao chấn động, cười khổ nói: “Năm năm qua, huynh gây thù oán khắp nơi, ngay cả dân chúng trong thiên hạ muốn huynh sống, cũng không thể chống lại hàng trăm tấu trạng trên triều muốn bức tử huynh. Huynh làm thế, rốt cuộc vì cái gì?”

Vân Tự Thanh cười cười, “Ban đầu, không nghĩ tới, sau này, lại không nghĩ ra.”

“Về cha ta, đa tạ Viên thế thúc nhắc nhở.”

Nhìn Vân Tự Thanh, Viên Kiệt Cao nói: “Rất nhiều người hâm mộ huynh, huynh làm được những việc mà bọn họ gian khổ học tập suốt mười năm luôn muốn làm, nhưng cuối cùng, bọn họ không dám làm cũng không làm được.”

“Mỗi người đều cúi đầu trước tình thế, cúi đầu trước cuộc đời. Hoàng đế ở địa vị cao cao tại thượng, ánh mắt nhìn thấy, là một rừng đầu đông nghìn nghịt. Hẳn không nhìn thấy sắc mặt bọn họ, chỉ nghe thấy âm thanh bọn họ hô vạn tuế. Đầu cúi thấp, bốn phận chỉ bọn họ là thần tử, còn người không muốn cúi đầu, dám ngẩng cao đầu, chỉ có thể đợi đến kết cục trời đất đảo lộn trên đoạn đầu đài nhận một đao.”

“Lí Diễm, huynh thật sự không hối hận sao?”

Vân Tự Thanh có chút mờ mịt, “Hối hận thì đã sao? Không hối hận thì sao? Từ một giây tôi bước chân vào Trường An, tôi đã không có lựa chọn. Tôi chỉ biết đấu với trời, đấu với quan, chiến thắng thì đấu tiếp, nếu thua, xin Viên đại nhân tiễn tôi một đoạn đường.”

Một tiếng thở dài vang lên, Viên Kiệt Cao biến mất trong bóng tối.

Chỉ có Vân Tự Thanh còn đang nói: “Tôi tiếc nuối nhất chỉ vì mình là một học trò nhưng bất lực, ngay cả khi có Đồ Long đao, cũng không có sức đấu phá thương khung...”

10. Chương 10: Trời Cao Nhắm Mắt

Đúng như lời Vân Tự Thanh, tập thể bách quan buộc tội, tất cả sai lầm của Vân Ngự Sử đều được qua ngòi bút chuyển thành vũ khí dâng lên hoàng đế, cuối cùng nhất trí chờ lệnh — Vân Tự Thanh không chết thì không thể bình ổn cảm phần trong lòng dân!

Có thật không?

Sự phẫn nộ của dân chúng trong thành Trường An hình như không phải có ý này.

Nếu hoàng đế kia có thể nghe được thì tốt rồi.

Nhưng dù không nghe thấy, lấy trí tuệ lúc hấn dùng để dỗ mĩ nhân, chắc hấn cũng có thể đoán được.

Vân Tự Thanh nên giết nên giữ hay nên cách chức?

Giọng điệu của bách quan, thậm chí cả mĩ nhân bên cạnh đều rất kiên quyết.

Giết!

Nhất định phải giết!

Trong lòng Hoàng đế cũng hiểu rõ, tội của Vân Tự Thanh đương nhiên không đáng chết. Hấn không những không có tội, mà còn có công, nhưng đối với hấn mà nói, công của hấn chính là tội.

Nếu giết, mọi người đều thống khoái.

Không giết, mọi người đều không thoải mái.

“Đại nhân sẽ không có việc gì chứ?” Thẩm Thuần bất an đi đi lại lại.

Vân Tả im lặng không nói.

“Hoàng đế có thể giết huynh ấy hay không?” Thẩm Thuần túm áo Vân Tả, bắt hấn trả lời.

Vân Tả giật giật khóe miệng, “Giết, đương nhiên là giết.”

Thẩm Thuần giật mình, buông lỏng tay ra.

“Vì, vì sao? Huynh ấy không phải là vị quan tốt à?”

Vân Tả nở nụ cười.

“Quan tốt, thì không thể giết ư?”

“Vân Tự Thanh còn sống, với bọn họ không có chỗ tốt gì?”

“Trong triều đình, bên trong thâm cung, người người đứng ngồi không yên. Hấn vừa chết, khắp nơi vui mừng!”

“Hấn sẽ chết, bởi vì hoàng đế không cần một trung thần sạch sẽ quá mức như vậy.”

“Hấn sẽ chết, bởi vì cả triều không sạch sẽ, không thể dung nổi một dòng nước sạch!”

“Hấn sẽ chết, bởi vì, hấn đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu chết!”

Thẩm Thuần chấn động, không dám tin nhìn hấn, “Huynh ấy sớm đã biết hoàng đế sẽ giết mình? Vậy tại sao huynh ấy...”

Vân Tả cười khở: “Trường An, là nơi mai táng bậc trung lương. Huynh ấy nói, ngoài trừ nơi này, bản thân không còn chỗ nào để đi. Nơi này đã từng mai táng phụ thân huynh ấy, hiện giờ mai táng Vân Tự Thanh, tương lai còn có bao nhiêu người tre già măng mọc, chết bảy lần cũng không hối hận!”

Thẩm Thuần chảy nước mắt, “Tôi không hiểu, vì sao không thể không chết chứ? Trên thế giới này có nhiều địa phương tươi đẹp như vậy. Chúng ta có thể lên thuyền rời bến, đi xem các đảo của nước ngoài, có thể lên núi Thái Sơn ngắm mặt trời mọc, có thể lên thảo nguyên phương bắc phóng ngựa chạy như điên, chúng ta đến rất nhiều nơi, vì sao lại là Trường An? Vì sao là Trường An!”

Vân Tả rũ mắt xuống, “Bởi vì huynh ấy là Vân Tự Thanh. Có rất nhiều người muốn huynh ấy chết, huynh ấy không thể đi, trừ khi huynh ấy chết, một luồng hồn phách mới có thể phiêu du khắp non sông trong thiên hạ.”

“Trừ khi huynh ấy chết...” Nước mắt của Thẩm Thuần một giọt lại một giọt rơi xuống, “Nếu đã chết, cái gì cũng không còn nữa.”

Phán quyết với Vân Tự Thanh là, chém đầu, ngay lập tức hành quyết.

Tội danh này có thể lớn có thể nhỏ?

Cậu đặt lớn hay là đặt nhỏ?

Vân Tự Thanh mỉm cười chào đón mặt trời mọc.

Hắn đặt đúng rồi, nhưng đúng thì sao?

“Vân đại nhân.” Ngực tốt cung kính mở cửa lao cho hắn.

“Tôi không còn là Vân đại nhân.” Vân Tự Thanh nói.

Ngực tốt quỳ xuống, “Ngài vĩnh viễn là Vân đại nhân.”

Vân Tự Thanh ngẩng ra, cười cười.

Thế thì sao?

Có lẽ rất lâu rồi Trường An không náo nhiệt như vậy.

Vân Tự Thanh điều qua các đường phố Trường An, hắn có suy nghĩ này.

Mỗi lần, hắn đều ngồi trong kiệu vôi vàng đi ngang qua, chưa bao giờ dừng kiệu nhìn ngắm, nhìn xem hôm nay gạo mấy văn tiền mấy lượng bạc, nhìn xem hôm nay sinh ý của chủ quán thế nào. Mỗi lần, hắn ngồi trong kiệu, đều tính kể chi li, từ hoàng cung đến Vân Kiều, phải đi mất bao lâu, hắn cũng không biết. Giống như đó chỉ là một ý niệm hiện lên trong đầu, thì lập tức bị quên đi.

Đến tận hôm nay, hắn mới biết được, hóa ra phố Trường An dài đến thế, người ở Trường An nhiều đến thế. Hắn không nghe rõ bọn họ đang nói gì, nhưng nét mặt mỗi người đều không hề vui vẻ.

Vì sao?

Vân Tự Thanh mỉm cười nhìn đằng trước.

“Vân đại nhân, tôi là Vương Nguyên Cửu đây, năm đó chính ngài đã giải oan cho tôi!” Trong đám người hình như có người gào lên như vậy.

Vân Tự Thanh nhất thời không kịp nhận ra đó là ai, nghe cậu ta nói đến Tào Quốc Thâm, hắn mới chợt nhớ ra. Năm đó người kia cũng tham dự vào việc hãm hại phụ thân hắn, bốn năm trước, bị hắn bắt được nhưng điểm trí mạng, một lần bị giải quyết. Đúng rồi nhân chứng đó, chính là người tên Vương Nguyên Cửu.

Còn có một người khác nữa, hình như là Thừa tướng trước đây Tiết Khanh Quý, cũng là người không hề bị kìm chế, phạm tội đủ để chết một trăm lần, cho rằng không ai dám động đến hắn, kết quả lại chết trên tay Vân Tự Thanh.

Năm năm từng việc một thoáng qua trong đầu họ, cuối cùng tụ tập lại trên người con người mặc áo trắng đang đứng trước mặt dân chúng này. Bọn họ không có mặt nạ, dùng biểu cảm chân thực nhất nhìn hắn, khóc rống lên, nước mắt giàn giụa.

Vân Tự Thanh ngẩng mặt, khóe mắt cay cay, tận đáy lòng giống như có một cảm giác muốn giết người mãnh liệt dậy sóng muốn trào ra.

“Vân đại nhân —— Vân đại nhân ——” Bên tai là tiếng dân chúng đồng thanh gào lên, lời của ngực tốt kia lại vang lên bên tai hắn. “Ngài vĩnh viễn là Vân đại nhân.”

Vĩnh viễn sao?

Không biết là ai đầu tiên, cũng có lẽ là ăn ý, người đứng hai bên phố Trường An đồng loạt quỳ xuống.

Trong một thời gian ngắn, Trường An thành rộng lớn như vậy, vào ngày hè nắng chói chang, ngàn vạn dân chúng, lại chỉ có tiếng bánh xe cọt kẹt, còn có, còn có tiếng khóc nức nở cố gắng đè nén, và có cả sự bi thương khắp đất trời không thể kìm chế được.

Trường An, giống như một tòa thành chết dưới ánh mặt trời.

Vân Tự Thanh thở dài.

Không biết có phải người trong thành Trường An đều tụ tập về đây không?

Thẩm Thuần mờ mịt nhìn bốn phía.

Ánh mặt trời phản xạ trong tay đao phủ, chói mắt đến mức khiến người ta nước mắt giàn giụa.

Cách đám người, Vân Tự Thanh nhìn thấy Thẩm Thuần, nhìn nhau từ xa.

Nàng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn, mỉm cười trong mắt.

Nàng đáp lại bằng khước miệng giật giật, nhưng không cách nào thoải mái được như hắn. Nơi ngực trái đau đớn đến thít chặt, khiến nước mắt nàng lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mặt trời không hề vì bất kì ai mà dừng lại. Trung thần cũng thế, vương hầu cũng vậy, khi lên đến đỉnh điểm, cũng là lúc sinh mệnh của Vân Tự Thanh đi đến hồi kết.

Giống như có ăn ý, người ở hàng đầu tiên, hàng thứ hai, hàng thứ ba...

Một vòng tròn đám đông từ trong ra ngoài dần dần quỳ xuống, chỉ có Thẩm Thuần, kinh ngạc đứng trong đám người.

Đây là sự ăn ý, xuất phát từ trong tâm khảm, không hề giả vờ diễn kịch. Vì ánh sáng le lói duy nhất của đất nước của Trường An, trong lòng bọn họ vô cùng đau buồn và sùng kính.

“Không thể giết Vân đại nhân!”

Không biết là ai hô lên câu này đầu tiên, giống như quăng một mồi lửa vào trong đám đông, trong nháy mắt khiến cho lửa lan rộng khắp đồng cỏ.

“Không thể giết Vân đại nhân!”

Mười người, một trăm người, một ngàn người cùng hô to ——

“Không thể giết Vân đại nhân!”

“Không thể giết Vân đại nhân!”

Trong số bọn họ, có những người Vân Tự Thanh từng vô tình giúp đỡ, nhưng càng có nhiều người, hắn không biết, thậm chí, bọn họ cũng không biết Vân Tự Thanh. Nhưng ở giây phút ấy, một tình cảm chảy xuôi trong máu của dân chúng lan tỏa ra. Đó là tất cả mọi người đau khổ cầu xin cho tia sáng cuối cùng trong bóng đêm, là tia hy vọng cuối cùng mọi người muốn giữ lại khi phải chịu cảnh bị chính trị của đất nước áp bức không thể phản kháng.

Mấy ngàn năm qua, mặt trời ở Trường An mọc lên ở đằng đông, lặn xuống ở đằng tây. Người dân Trường An thay đổi, một nhóm lại một nhóm, chỉ có thanh thiên, mặt trời đỏ, trời đất trường tồn!

Vân Tự Thanh rốt cục rơi một giọt nước mắt.

Phụ thân, đây là nguyên nhân người dù chết cũng không muốn rời khỏi Trường An sao?

Phụ thân, đây là dân chúng mà người tình nguyện dùng cả tính mệnh để bảo vệ ư?

Ngày qua mặt trời lặn, trong thành Trường An trải qua mấy ngàn năm.

Có lẽ ngàn năm sau, trên đời không còn tồn tại thành Trường An, nhưng giây phút này là chân thực, sẽ sống mãi trong lòng những người có mặt ở đây!

Lệnh bài trong tay quan giám trăm giờ lên, ném xuống mặt đất.

Dao phủ rơi lệ đầy mặt.

“Giết ngài, tôi không thể nhắc đao được.”

Vân Tự Thanh cười nói: “Cuối cùng có một người phải động thủ, cảm ơn cậu vì tôi chấp đao.”

Trong nháy mắt đó, trời cao nhắm mắt.

Hoa sen bung nở.

Lưu Nhất Dao thở dài.

Ngày hè nắng chói chang, nhưng hấn phải đi áp tiêu.

Chuyện ngày hôm qua, như còn tua lại trong đầu.

trong thành Trường An, đưa tiễn khắp các phố, hô trời cao oan uổng, chung quy cũng không thể đổi lấy một thánh chỉ”Dùng đao giữ lại người”.

Hoàng đế có lẽ cũng hiểu rõ, dân chúng rất nhanh quên, giờ tàn nhẫn một chút, cho một đao dứt khoát, dân chúng oán trách mấy tháng, dần dần cũng lãng quên.

Kết cục: Cuộc sống luôn phải tiếp tục

Mở cửa ra, cuộc sống củi gạo dầu muối dấm chua trà, không liên quan gì đến chính trị.

Có lẽ lúc mọi người tuyệt vọng, lúc rơi vào cảnh bất lực, có lẽ sẽ nhớ ra Trường An từng có một Vân Ngự Sử, nếu có lúc như vậy, có lẽ Vân Tự Thanh đã hài lòng, chết cũng nhắm mắt.

Vân Tự Thanh không phải là trúc, trúc có tính đàn hồi, cong mà không gãy, bằng vào tính đàn hồi này, có thể phản kích lại đối phương gấp trăm gấp ngàn lần.

Vân Tự Thanh không phải là trúc, bởi vì hấn không có tính đàn hồi. Hấn luôn cứng cỏi không chịu uốn cong, vì thế đến phút cuối, lại phết thêm một nét bút làm người ta xót thương trong những bi kịch ở thành Trường An.

Vân Tự Thanh là mai, hấn hưởng thụ sự lạnh lẽo đơn độc giữa bầy đàn, đem đến cho ngày đông giá rét của đế quốc một hương thơm độc đáo.

Nhưng là triều đình đế quốc không muốn vì một mình hấn mà mở ra mùa đông giá rét, bọn họ cố gắng hết sức, nghĩ đủ tâm kế để bề cảnh mai này, làm nó tàn lụi, dùng sự ấm áp giả dối để chứng tỏ mùa xuân đã đến.

Vân Tự Thanh đã chết, vụn cây trên triều đình hồi xuân, tất cả bách quan, thậm chí cả hoàng đế cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Nhất Dao tự trách mình quá đa sầu đa cảm, hấn không quen thân với Vân Tự Thanh, tuy rằng hấn kính nể cách làm người của hấn ta. Điểm chung duy nhất giữa hấn và Vân Tự Thanh, chính là tiểu thư đồng Thẩm Thuần bên người Vân Tự Thanh.

“Lão đại, qua cây cầu đằng trước là rời khỏi địa phận Trường An, thời tiết nóng quá, chúng ta có nên dừng nghỉ ngơi một chút hay không?”

Lưu Nhất Dao chụp một chướng lên đầu người kia, “Nghỉ, nghỉ, cả ngày chỉ biết nghỉ! Hôm nay không đi được một trăm tám mươi dặm, lão tử sẽ không cho cậu nghỉ ngơi!”

Người nọ gánh vác kỳ vọng của chúng huynh đệ đến đây, kết quả trúng một chướng, một bụng đầy ủy khuất lùi lại.

Lưu Nhất Dao đến bên cạnh một thiếu niên. Thủ hạ của Lưu Nhất Dao đều nhận ra, đó chính là thiếu niên ngày ấy vác Lưu Nhất Dao trên lưng về Trường tiêu cục. Nhìn thiếu niên này tuổi còn trẻ người mảnh khảnh, nhưng không ngờ có khí lực lớn như vậy, quả nhiên là tập qua công phu.

“Ôi, chúng ta còn phải đi bao xa nữa mới an toàn?”

Vân Tả ngồi trên nắp rương gỗ lớn, trên đầu đội đầu lạp che nắng, nghe Lưu Nhất Dao hỏi như vậy, hắn cân nhắc đáp: “Một trăm tám mươi dặm nữa...”

Lưu Nhất Dao trừng mắt nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, một trăm tám mươi dặm, không cần qua đêm!”

Vân Tả thở dài: “Ra khỏi địa phận Trường An, có lẽ ổn rồi.”

Lưu Nhất Dao liếc mắt nhìn hắn, gật gật đầu, trở vào trong một tiếng, hét to: “Các huynh đệ, quá cầu là có thể nghỉ ngơi!”

Mấy chục con người cùng hoan hô, “Lão đại anh minh!”

Lưu Nhất Dao hưởng thụ nheo mắt lại.

Tuy rằng kém hàng vạn người hô lên vì Vân Tự Thanh, nhưng tốt xấu gì cũng là mấy chục huynh đệ a!

Ra khỏi Trường An, thực ra phải trải qua rất nhiều khâu kiểm tra, nhưng dựa vào hậu trường mạnh mẽ của Lưu Nhất Dao Trường tiêu cực, vài binh sĩ thủ thành cười rồi cho bọn họ đi qua. Thời buổi thái bình thịnh thế, trên đường toàn huynh đệ, có gì cần phải tra xét.

Ra khỏi địa phận Trường An, trời cao biển rộng, núi cao sông sâu.

Các huynh đệ của Lưu Nhất Dao đang ở trong lều uống trà hóng gió, cũng không phát hiện ra lão đại và thiếu niên kia đã kéo chiếc xe kia ra xa.

Lưu Nhất Dao mở thùng ra, trợn mắt nhìn: “Đệ uống hết sạch rồi!”

Hắn rống giận với người uống hết một vò rượu Đỗ Khang từ núi Cửu Tuyền sản xuất ra gửi đến của hắn, nhưng cậu ta lại đang nằm trong lòng một người khác ngủ say sưa!

Nghe được tiếng rống giận, Thẩm Thuần cau mày, cọ cọ, trở mình tiếp tục ngủ.

Ánh mắt Lưu Nhất Dao chuyển qua chuyển lại giữa hai người, kinh hãi nói: “Hóa ra hai người là đoạn tụ!”

Vân Tả không biết biến từ đâu ra một cái quạt xếp đập vào ót Lưu Nhất Dao.

“Mắt chó của huynh mù rồi!”

Vân Tự Thanh, hiện tại là Lí Diễm, cười cười, ôm Thẩm Thuần nhảy ra khỏi rương gỗ.

“Đa tạ Lưu đại hiệp ra tay tương trợ!”

“Vân... Lí công tử, sau này có tính toán gì không?” Đôi mắt của Lưu Nhất Dao còn đang đảo quanh hai người, vẫn rất nghi ngờ.

“Thẩm Thuần nói qua, trong thiên hạ có rất nhiều chỗ để đi. Tôi nghĩ, đầu tiên đi với cô ấy về núi Liên Kiếp gặp sư phụ, sau đó bốn biển là nhà.” Lí Diễm rất hứng thú với “lão nhân ba không” kia, học ít võ thuật y thuật, trong tương lai hắn có thể sống vai với Thẩm Thuần phiêu bạt giang hồ.

Vân Tả dắt hai con ngựa đi đến, “Công tử, sau này tôi không thể đi theo người nữa rồi.”

Lí Diễm hiểu ý gật gật đầu, “Cậu cũng có phương trời riêng của mình. Đừng giục bọn họ, cậu an bài mọi chuyện ổn thỏa chưa?”

“Yên tâm đi, hoàng thượng không làm khó người của Vân phủ đâu.”

Thẩm Thuần chun mũi, cuối cùng tỉnh lại, nhìn nhìn bốn phía, phát hiện bản thân vẫn nằm trong lòng Lí Diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ một chút.

“A, hoàng thượng là người tốt à.” Thẩm Thuần nhảy ra khỏi lòng Lí Diễm, cũng không biết bản thân nói gì chỉ mượn đề tài để che giấu sự xấu hổ.

“Xem ra, huynh cũng không hoàn toàn đặt sai.” Lí Diễm nói một câu như vậy, ngoài trừ Vân Tả, không ai hiểu được.

“Đúng là Bệ hạ không muốn xuống tay giết huynh, nhưng ngài lại không thể không giết huynh. Bên cạnh người có một trăm cái miệng hô giết. kết cục như vậy hẳn là tốt nhất. Huynh được tự do, lỗi tại hẳn cũng được thanh tỉnh.” Vân Tả nói.

Thẩm Thuần chỉ chỉ bản thân mình, “Còn tôi còn tôi thì sao! Là tôi nghĩ ra chủ ý mà, còn có mặt nạ da người kia cũng là tôi đưa!”

“Đúng đúng, tất cả nhờ có muội!” Lí Diễm mỉm cười vỗ vỗ nàng đầu.

Đổi trắng thay đen, kỳ thực luôn luôn là thủ đoạn thường thấy trong hoàng thất, Lí Diễm hẳn cuối cùng may mắn trải qua một hồi.

Thánh chỉ nói giết, Vân Tự Thanh đã chết. Nhưng nếu không có hoàng đế lên bày mưu đặt kế, Viên Kiệt Cao làm sao dám lâm trận thay đổi người.

Hắn chỉ có thể nói tiếng cảm ơn với tử tù giây phút cuối kia chịu thay hắn một đao, còn có một câu: Thật xin lỗi.

Thẩm Thuần xoay người lên ngựa, sau đó là Lí Diễm.

Lưu Nhất Đao phát hiện không đúng, nhìn về phía Vân Tả.

“Cậu thì sao? Không đi theo à?”

Vân Tả liếc mắt nhìn hắn, “Tôi có khoảng trời riêng của mình, đi theo bọn họ làm gì?”

Nhìn hai người cưỡi ngựa đi xa, hai chữ “Đoạn tụ” đảo qua trong lòng, Lưu Nhất Đao xoay người đuổi theo Vân Tả.

“Khoảng trời của cậu? Khoảng trời của cậu ở nơi nào?”

Vân Tả nhìn trời, “Tôi làm sao mà biết được, thử tìm xem, trước hết nếu chưa tìm thấy ở trong tiêu cục của huynh ăn cơm chùa vậy.”

Thẩm Thuần hỏi Lí Diễm.

“Chúng ta giờ đi đâu?”

Lí Diễm nói: “Đến Liên Kiến trước, thăm sư phụ của nàng. Xem đến cùng là vị cao nhân như thế nào mới có thể đưa ra tiên đoán chính xác như vậy.”

Thẩm Thuần cười nói: “Sư phụ của muội đương nhiên là cao nhân, người trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết năm trăm năm đã qua biết năm trăm năm sắp tới, nhắm mắt lại đều có thể đoán được sinh tử nhân duyên chuyện đời sau. Đúng rồi, huynh nói gì... Tiên đoán gì cơ?”

Lí Diễm nhìn nàng một cái, lại cười nói: “Hai tiên đoán. Thứ nhất, là huynh sắp có kiếp nạn, cái thứ hai, là huynh sẽ cưới muội làm vợ.”

Da mặt Thẩm Thuần rất mỏng lại bắt đầu biến sắc, ngón tay run run chỉ vào Lí Diễm: “Huynh huynh huynh, sao mà huynh biết!”

Lí Diễm mặt không đỏ tim không đập nhanh lại cười nói: “Lúc người nào đó uống say tự mình nói ra.”

Thẩm Thuần tự kiểm điểm này, chẳng lẽ lần đó uống say?

Không thể nào.

Liếc trộm Lí Diễm, Thẩm Thuần không yên hỏi, “VẬY, có được không?”

“Huynh từng trả lời rồi.”

Thẩm Thuần cúi đầu lại nghĩ, vẫn không nghĩ ra kết quả.

“Đương lúc cảm khái hùng hồn, ưu tư khó quên. Dùng cái gì để giải sầu đây, chỉ có Đỗ Khang. Chỉ có Đỗ Khang.” Lí Diễm nhẹ giọng nói, “Rượu Đỗ Khang quả nhiên mát lạnh trong trẻo, hương thơm mềm dịu vẫn vương, rượu tinh khiết dịu nhẹ, dư vị kéo dài mãi...”

Nói đến Rượu Đỗ Khang, Thảm Thuần liên tục gật đầu, “Muội nói rồi, rượu là thứ tốt, Rượu Đỗ Khang của núi Cửu Tuyền lại là cực phẩm trong cực phẩm!”

Lí Diễm mỉm cười nói: “Kỳ thực Rượu Đỗ Khang của Liên Kiến cũng không tệ.”

Thảm Thuần mở to mắt nhìn, “Liên Kiến cũng có nước có thể nhường ra rượu Đỗ Khang sao? Sao muội không biết?”

Lí Diễm cười đáp: “Sau này huynh sẽ dạy muội.”

Dứt lời hắt gờ roi thúc ngựa, chạy thật nhanh.

Thảm Thuần ở phía sau hô to: “Giờ dạy cho muội đi, giờ dạy luôn cũng giống nhau mà...”

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-man-truong-an-kinh>